

Herman Van Rompuy
bouwval Faculteit Ontwerpwetenschappen
therapie van Dirk De Wachter

studentenblad Universiteit Antwerpen
dwars
nr. 92 | jaargang 14 | maart 2015 | gratis | www.dwars.be

therapie voor onmogelijke verlangens

Dirk De Wachter over liefde anno 2015 én uiteraard zijn nieuwe boek, Liefde, een onmogelijk verlangen. Wij hopen op een optimistischer vooruitzicht

22

cultuur

10 **Winants en de Walen**
Bergen

22 **Therapie voor onmogelijke verlangens**
gesprek met Dirk de Wachter

30 **Herman van Veen**
over natuur, kunst en engagement

35 **mundi**

Ontwerpwetenschappen onder de loep

De doorgroei van hogeschool naar universiteit: een bouwverf van groeipijpen

16

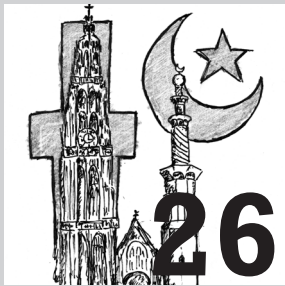
onderwijs

14 **microscop op wetenschap**
financiën topvoetballers

16 **Ontwerpwetenschappen**

29 **dwarsligger**
Charlotte Steger

32 **achter de schermen bij**
Model United Nations

tussen kerk en moskee

Is samenleven in een tijd van extremisme en radicalisering mogelijk? Kannunik Hendrik Hoet en Davut Dulkadir geven hun mening

26

Antwerpen

18 **dwars duikt onder in het Antwerps nachtverkeer**
centerfold

20 **De Antwerpenaar**
Murad Gholi

25 **Antwerp Clue**
Escape Room

26 **tussen kerk en moskee**
geloofsstandpunten

“We zijn er te weinig in geslaagd om van de EU een thuis te maken”

Herman Van Rompuy over 5 jaar voorzitterschap van de Europese Raad

04

maatschappij

03 **editoriaal**

04 **Herman Van Rompuy**

09 **Het Marktsegment**
Tesla

12 **ongelijkheid onder het mes**
gesprek met Jos Gysels

36 **Contraire**
satire

de fundamenten van het kaartenhuis

Griekenland blijkt nog steeds een speelkaart te zijn die het hele huis kan laten wankelen. Binnen Universiteit Antwerpen kunnen we ook zwakke schakels evalueren. De inkanteling van de hogeschoolopleidingen is op microniveau ergens te vergelijken met de Unie en ook hier blijkt niet iedereen aan de norm te kunnen voldoen. Zo hebben we de Faculteit Ontwerpwetenschappen op Campus Mutsaard.

Uiteraard was ook ik de afgelopen dagen zoet met het *bingewatchen* van het derde seizoen van *House of Cards*. De week ervoor zat ik nog op de achterbank met de Frank Underwood van de Europes Unie, Herman Van Rompuy.* Na 5 jaar voorzitterschap van de Raad interviewden we hem over de ontwikkelingen in de EU: "We zijn er te weinig in geslaagd van de EU een thuis te maken." Die andere Herman in deze editie, Van Veen, is het trouwens vanuit eigen engagement helemaal met de oud-voorzitter eens: "Europa is een noodzaak, geen luxe." **

Bij de ingekantelde opleidingen lijkt een aantal vakken weinig serieus en een aantal cursussen stamt uit de tijd dat de meeste studenten nog niet geboren waren. Daardoor kunnen die vakken op weinig engagement van de professoren en interesse van de studenten rekenen. Om over de faciliteiten en gebouwen nog maar te zwijgen. Toegegeven,

colofon

dwars is het studentenblad van Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. *dwars* verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op UA-campussen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Stads-campus. Dit nummer werd afgesloten op 01/03/2015. Oplage: 2.500 exemplaren. V.U. Judith Buysse, Paardenmarkt 91, bus 1, B-2000 Antwerpen

Hoofredacteur Judith Buysse **Adjunct-hoofredacteur** Julie Colpaert

Redactie Anouk Buelens-Terryn, Carolina Rowicki, Ida Peters, Kaj Temme, Lisa Habets, Maurits Chabot, Maxene Willems, Sammy Herremans, Stefanie Geukens, Stijn Demarbaix, Thibault Winants, Yannick De Meulder

Eindredactie Anouk Buelens-Terryn, Carmen Wijnands (hoofd), Carolina Rowicki, Ida Peters, Ken Van Oproy, Maxene Willems, Ruben Bal, Sammy Herremans, Stijn Demarbaix, Yannick De Meulder

Fotografie Anouk Buelens-Terryn, Dorian Baetens, Martijn Fraanje (hoofd), Maurits Chabot, Fien Brees, Julie Jeunen, Tobias Debrabander

Illustratie Basia Dajnowicz, Carmen Wijnands (mundij), Nicolas De Keersmaeker, Yannick De Meulder

Vormgeving Hakan Çakaloz (hoofd), Lisa Habets, Martijn Fraanje, Tiffany Loopmans

na slechts anderhalf jaar mag er nog wat tijd gegund worden om de kinderziekten van de inkanteling te behandelen. Vicedecaan van Ontwerpwetenschappen Sigrid Pauwels stond ons open te woord over de problemen.***

Om verschillende partijen te besturen moet er een beroep gedaan worden op de solidariteit en het engagement van de deelnemende partijen, dat geldt zeker in de politiek. Uiteraard allemaal makkelijker gezegd dan gedaan. Voor studenten is deze positie bijvoorbeeld te ervaren in Model United Nations. Een project waarin een vergadering van de Verenigde Naties wordt gesimuleerd en iedere deelnemer (de belangen van) een land vertegenwoordigt. ****

Niet dat de studenten zelf uitblinken in toewijding trouwens. Juist in tijden dat we onszelf meer zouden moeten profileren om gezien te worden, zijn we weinig bereid om iets te investeren in een lange termijn-doel. Het is al snel te veel gevraagd. Als je ergens problemen ziet, investeer er dan in, zodat het ook daadwerkelijk mogelijk wordt. Ik ben benieuwd wat voor soort politici onze generatie zal voortbrengen.

* Lees vanaf pagina 4

** Blader door naar pagina 30

*** Zie pagina 16

**** Meer vanaf pagina 32

Judith Buysse,
Hoofredacteur

Social Media Ida Peters, Inez Taeymans (hoofd), Stijn Demarbaix

ICT Brent Van Bladel

Drukkerij Favorit

Coverfoto Martijn Fraanje

PR Simone van Grieken(hoofd), Stefanie Geukens

Met dank aan Capitant, Patrick Van de Wauwer en Alechia, Sander Carollo en MUNAntwerp

E-mail contact@dwars.be **Adverteren** adverteren@dwars.be **Website** www.dwars.be

Redactielokaal en correspondentieadres: dwars - studentenblad Universiteit Antwerpen, Paardenmarkt 91, bus 1, B-2000 Antwerpen

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht om ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

**“we zijn
er niet in
geslaagd om
van de EU
een thuis te
maken”**

Herman van Rompuy over 5 jaar voorzitterschap van de Europese Raad

Tekst: Judith Buysse & Stefanie Geukens ■ Foto: Martijn Fraanje

Om 1600 studenten en alumni samen te krijgen voor een lezing, moet je Herman Van Rompuy heten. Al zijn lezingen dagelijkse kost voor hem, toch was het grote publiek een unicum in zijn carrière. Voor de eerste voorzitter van de Europese Raad is het spreekgestoelte van een aula een natuurlijke habitat, hij doceerde in de jaren tachtig namelijk aan de toenmalige Handelshogeschool van Antwerpen. Hij vertelt ons over zijn voorzitterschap en de ontwikkelingen in de Europese Unie. Na zijn boeiende lezing brengen we hem met Alechia-beheerder Patrick Van de Wauwer, organisator en chauffeur van dienst, naar huis. Voldoende ruimte op de achterbank en voldoende tijd voor een middernachtelijk interview met *dwars*.

Waar bent u het meest trots op uit de afgelopen 5 jaar?

Herman Van Rompuy In de eerste plaats ben ik trots dat ik in naam van de Unie de Nobelprijs voor de Vrede in ontvangst heb mogen nemen in de City Hall van Oslo. Ik had me nooit kunnen inbeelden dat ik op die plaats zou staan. Het was niet mijn persoonlijke verdienste, maar ik heb daar de beste toespraak van mijn leven gehouden. Een ander mooi event was toen ik in Aken de Karlspreis kreeg. Het was wel een persoonlijke verdienste. Dat was heel bijzonder voor mij, want ik werkte op het kabinet van voormalig minister Tindemans toen hij de Karlspreis kreeg en ik herinner mij hoe fier wij als kabinetsleden waren dat onze minister die prijs kreeg.

Wat had u nog meer willen verwezenlijken?

We hadden verder kunnen gaan in de uitbouw van de economische en monetaire unie. Over de economische coördinatie zijn we het niet eens geworden. Ik wilde daar zelf net zo ver als Duitsland in gaan, om toekomstige crises onmogelijk te maken. Na de stappen die we gezet hebben voor een bankenunie en een budgettaire unie, heb ik ook geprobeerd om een economische unie te verwezenlijken. We zijn daar aan begonnen toen het hoogtepunt van de crisis al voorbij was. Op dat moment was die noodzaak, de druk die nodig was om nog meer Europa te hebben op dat vlak, al afgenomen. Dat bewijst eens te meer wat ik al dikwijls meegemaakt heb, dat men echt alleen vooruitgang boekt in crisistijden. Het is op andere vlakken ook juist dankzij de crisis dat we vorderingen gemaakt hebben. De bankenunie bijvoorbeeld, wil zeggen dat we één toezicht hebben op alle banken in de eurozone. Pas in de zomer van 2012, op het hoogtepunt van de

crisis, zag men in dat we dat nodig hadden. Het is nodig dat men overal dezelfde regels heeft en dat niemand daar nog aan kan ontsnappen. De Europese Centrale Bank (ECB) heeft toen de wijze beslissing genomen om inzicht te verkrijgen in de precieze toestand van onze banken vooraleer ze toezichthouder zouden worden. Als er problemen zijn, dan moeten die opgelost worden voordat zij aan het toezicht beginnen. Dat zorgde voor een complement van de bankenunie. We hebben dat allemaal kunnen doen in het heetst van de strijd. *Never waste a good crisis*. In 2008 konden we dat niet klaarspelen, de tijd was er nog niet rijp voor.

tussen austeriteit en solidariteit

Veel mensen maakten de analyse dat Europa vooral focuste op het politieke aspect, zonder dat de economische fundamenten er waren. Waarom zag men dat bij aanvang niet?

De EU is begonnen als politiek project, als vredesproject na de oorlogen. Wat de vorm precies zou worden, wist men bij de start nog niet. Er werd gedacht dat we vanaf de invoering van een gemeenschappelijke markt en een munt altijd één unie zonder oorlog zouden zijn. Zijn we holderdebolder met de monetaire unie begonnen, zonder voldoende economische onderbouwing? Ja, het is een beetje te veel politiek geweest en te weinig economie. Niets is duurzaam als er geen goede economische infrastructuur is. Een ketting is maar zo sterk als de zwakste schakel. Dat wil echter niet zeggen dat de euro een vergissing is geweest. De enige vergissing die men gemaakt heeft, is dat men niet genoeg instrumenten heeft meegegeven om in geval van crisis op te treden.

Akkoorden sluiten met 28 landen is niet evident. Men moet dan ook steeds bereid zijn om compromissen te sluiten. Er was tijdens de crisis een wil om het Europese project door te geven aan de volgende generaties. De EU is immers veel meer dan enkel de munt en de economie. Het is pas de laatste jaren, door de problemen in de eurozone, dat de economie een splijtzwam lijkt te zijn. Maar ik ken geen enkel land, zelfs niet Griekenland, dat uit de eurozone wil. We hebben een gemeenschappelijk doel en daarvoor doen we een beroep op de verantwoordelijkheid en solidariteit van alle lidstaten. Europa was een keuze, maar is nu een noodzaak. ▶

De opgave voor de volgende jaren is om die economische unie veel meer open te stellen. We moeten focussen op de verdieping van de economische en monetaire unie, het stimuleren van de economische groei, een eensgezind standpunt behouden ten opzichte van Oekraïne en Rusland en Groot-Brittannië in de Unie houden. Dat is al een hele boeterham.

Vindt u dat er te veel op besparingen is gefocust in de eurolanden die met grote economische problemen te kampen hebben? Hoe groot is het risico dat de Grieken uit de euro stappen?

Het was nodig om eerst orde op zaken te stellen om aan een duurzaam economisch herstel te werken. Je kon niet verder zoals Griekenland, met een tekort van 15 procent op het nationaal inkomen en een schuld van 135 procent aan het begin van de crisis. Met hun gebrek aan competitiviteit waren hervormingen onvermijdelijk. Op dit ogenblik is de toestand in die crisisl landen dermate verbeterd dat zij meer ruimte kunnen maken voor economische groei. Die economische groei is niet enkel een zaak van meer geld pompen in de economie. Economische groei is ook een zaak van hervormingen: van de arbeidsmarkt, de productmarkt en de administraties. Hierbij moeten we zeggen dat Griekenland nog niet zo ver gevorderd is. De niet-financiële hervormingen kunnen op weinig steun rekenen bij de Griekse regering, wat een probleem is. Ik denk dat hun programma niet te financieren is en dat het in het belang van de Grieken en van de eurozone is dat we een nieuw evenwichtspunt vinden tussen austeriteit en solidariteit. Dat evenwichtspunt zal echter niet zo ver afliggen van waar we al mee bezig waren. We moeten in elk geval pogen om tot een consensus te komen om een toestand te vermijden die voor Griekenland nog nadeliger zou zijn dan alles wat ze tot nu toe hebben meegemaakt. Er zijn geen 20 alternatieven om de crisis te bestrijden. Wel focust de nieuwe regering terecht op het bestrijden van corruptie en fiscale fraude en op het goed innen van belastingen.

you can lead a horse to water, but you can't make it drink

Staat u achter het beleid dat de ECB nu voert met het opkopen van de staatsobligaties en het massaal geld pompen in de economie?

De politiek die de ECB nu voert, wordt al jaren door de Bank of England en de Federal Reserve in de Verenigde Staten toegepast en is dus zeker niet uitzonderlijk. De Centrale

Bank staat voor een bijzondere opdracht: het bestrijden van de deflatie, dus het dalen van de prijzen. Vroeger moest de Centrale Bank beletten dat de prijzen meer stegen dan 2 procent. Nu moet de Centrale Bank alles doen opdat de prijzen met 2 procent zouden stijgen. Als je in een spiraal komt van dalende prijzen, dan verergert de crisis. Mensen stellen hun aankopen uit omdat het toch nog goedkoper zal worden. Dat leidt ertoe dat meer wordt gespaard en minder wordt uitgegeven. Het zorgt voor een daling van de economische activiteit en vervolgens ook voor minder werkgelegenheid en zo ontstaat een nieuwe negatieve spiraal. Deflatie moet dus bestreden worden. Een van de gunstige gevolgen van de politiek van de Centrale Bank is dat de euro verzwakt. De rente gaat nog verder naar beneden en als de rente laag is, dan wordt de munt zwakker. De euro is de laatste 7 maanden 10 procent in waarde gedaald, wat een enorme depreciatie van de munt is. Voorheen was de euro te sterk, maar nu worden de Europese producten goedkoper op de wereldmarkt, wat gunstig is voor onze uitvoer.

Het is niet omdat je niet akkoord bent met de politiek van de Unie, dat je moet zeggen dat de Unie niet meer moet bestaan

Wat zou er gebeuren als de euro in een liquiditeitsval belandt?

Bij een liquiditeitsval daalt de rente niet verder, zelfs al laat je de geldvoorraad toenemen. Je pompt eigenlijk geld in de economie, zonder een verdere daling van de interestvoet: *you can lead a horse to water, but you can't make it drink*. De rente daalt niet verder omdat die beneden een bepaald peil zogezegd niet verder kan dalen. We zijn nu wel heel laag gevallen met de rente. Dus toen Keynes het concept van de liquiditeitsval bedacht, zal hij nooit gedacht hebben dat de liquiditeitsval op 0 procent rente zou zijn. Ik verwacht niet dat de ingrepen van de ECB een spectaculair effect op de rente zullen hebben.

een graantje onbehagen

U pleit voor 'meer Europa', toch gaan er in verschillende lidstaten stemmen op die voor 'minder Europa' willen gaan. Zijn de eurokritische partijen een bedreiging?

Bijvoorbeeld mevrouw Le Pen in Frankrijk, gaat erg ver voor 'minder Europa'. Ze wil zelfs terugkeren naar de Franse frank. Uit opiniepeilingen blijkt dat 30 procent van de Fransen zich achter het Front National scharen. Dat is dus niet meer zo banaal, maar ik denk niet dat zij aan de macht komt. Als mensen stemmen voor een bepaalde partij, steunen zij daarom nog niet alle programmapunten van die partij. Niet alle mensen die op een separatistische of racistische partij stemmen, zijn separatisten of racisten. Een stemming is dikwijls een negatieve stemming, een stem tegen iemand. Zulke cijfers moet je dus genuanceerd beoordelen. Dat die ideeën een brede aanhang hebben is wel een kanker in de samenleving die bestreden moet worden. Tegenover extremisme mag je niet te tolerant staan.

Veel klassieke partijen hebben de neiging een graantje mee te pikken van het onbehagen. Ze willen kiezers terugwinnen door te kijken naar de standpunten van de partijen waaraan ze kiezers hebben verloren. Voor die populistische partijen is Brussel de universele zondebok, maar het is niet omdat je niet akkoord bent met de politiek van de Unie, dat je moet zeggen dat de Unie niet meer moet bestaan. Er wordt kritiek gegeven op het concept in plaats van op het beleid. Ik heb echter onderschat hoe groot de vertrouwensschok was na de bankencrisis en het duurt lang voor dat vertrouwen terug is. Banken

zijn gebaseerd op het vertrouwen dat niet iedereen op hetzelfde moment zijn geld terug zal vragen. Het bankensysteem heeft echter op het randje van een ineenstorting gestaan. Een munt is ook gebaseerd op vertrouwen. Achter een biljet zit geen goud meer zoals vroeger. Nu zijn het de wet van vraag en aanbod in combinatie met het vertrouwen die de waarde van beleggingen bepalen. Voor Europa ontbreekt het perspectief van groot herstel. Er zijn structurele problemen: de gedaalde competitiviteit, gebrek aan investering in de economie, structurele werkeloosheid, te weinig productiviteit en een vergrijzende bevolking. Op veel van die langetermijngroei hebben we ons door de problemen met Griekenland te weinig kunnen concentreren.

We hebben meer Europa nodig, ook voor de veiligheid. We moeten naar één Europese samenleving met respect voor de vele culturen. Een les die we uit de economische crisis moeten trekken is dat we veel meer moeten samenwerken en gebruik moeten maken van de interdependentie.

Alleen in crisistijden boekt men echt vooruitgang: never waste a good crisis

het falen van gematigde politici

Is het een algemene trend in Europa, dat men nu met de crises in Oekraïne en Griekenland, steeds meer voor radicaal links of rechts kiest? Hoe komt het dat middenpartijen een gebrek aan visie hebben?

De opkomst van het populisme gaat om meer dan enkel de economie en gaat ook verder terug in de tijd, maar het wordt wel door de huidige economische problemen gevoed. Zowel langs rechts als langs links. De wortels daarvan liggen in de toenemende individualisering en verlies aan sociaal en familiaal kapitaal. Ook in Griekenland werden radicaal rechtse en linkse partijen verkozen in de strijd tegen de gemeenschappelijke vijand: Brussel. Dat eurosceptisme is makkelijk te nuanceren: wie wil terug naar 1958, naar gesloten grenzen? Europa heeft op dat vlak veel mogelijk gemaakt. De kosten van een niet-EU zijn gigantisch. ▶

We zijn er wel te weinig in geslaagd een *space* van bescherming te zijn, om 'een thuis' te creëren. Ik denk dat het grootste probleem vandaag is dat we nog geen sterkere economische groei hebben en een nog altijd groter wordende werkloosheid, en dat de crisis dus te lang voortduurt. Men wil nu eindelijk de resultaten zien waarvoor er vele offers zijn gebracht. Een centumpartij heeft het in zo'n periode van onzekerheid altijd moeilijk, omdat ze meestal aan de macht zijn. Als men binnen afzienbare tijd geen resultaten ziet, dan keert men zich tegen de regeerders en dat zijn dikwijls de traditionele centumpartij-en. Hierdoor verliezen deze aan populariteit. Het heeft niet veel met visie te maken. Veel mensen hebben lak aan een nieuw discours, aan grote woorden. Ze willen eigenlijk nu resultaten zien. Niet meer de moraal van de intenties, maar de moraal van de resultaten.

Niet alle mensen die voor een separatistische of racistische partij stemmen, zijn separatisten of racisten

Hoe kunnen we in Europa en België de interne mobiliteit verhogen, zoals in de VS, ten goede van de werkgelegenheid en economie?

Onze cultuur is heel anders dan die van de Verenigde Staten. De VS zijn ook heel divers, maar wij hebben maar liefst 24 talen. Ik zeg niet dat die taalbarrière een absolute handicap is. Wanneer de nood het hoogst is zal een Spanjaard naar Duitsland gaan en Duits leren, maar dat is geen natuurlijke beweging. Wij zijn veel meer opgesplitst als arbeidsmarkt dan de VS. Dit komt door culturele factoren en taalfactoren. Een tweede punt is dat je alleen binnen een land al grote verschillen hebt. De werkloosheid in Wallonië is twee keer zo hoog als in Vlaanderen en in Brussel zelfs drie keer hoger. Die verschillen bestaan allemaal op 30.000 vierkante kilometer. Dus binnen België is de mobiliteit al laag. Het straffe is dat zelfs de Fransen de grens oversteken en in West-Vlaanderen komen werken, terwijl er maar heel weinig Walen hetzelfde doen. We moeten dus veel meer aan de Belgische mobiliteit doen. Hierbij is taalkennis één element, maar zeker niet het enige. Ik heb de indruk dat er meer werk is aan de mentaliteit, dan dat er echt politieke acties nodig zijn.

pünktlichkeit

Duitsland heeft de touwtjes van de Europese Unie stevig in handen. Kunnen de andere lidstaten zich in die positie van Duitsland vinden?

Duitsland is de sterkste economie. Dat is niet alleen nu het geval, dat was ook al zo in de jaren zestig. De Duitse Mark is vele malen gerevalueerd tussen de jaren zestig en de introductie van de euro ten opzichte van bijna alle andere Europese munten. De munt is een teken van gezondheid voor de economie en de Duitse economie is altijd de sterkste geweest, op het decennium vlak na de Duitse eenmaking na. Die krachtige Duitse economie is het resultaat van het Wirtschaftswunder (*De Duitse economie heeft een reputatie als economisch wonder, mede door het snelle economische herstel na de Tweede Wereldoorlog, nvdv.*) Bovendien hebben zij al in 2003-2004 grote hervormingen van de arbeidsmarkt doorgevoerd, zodanig dat ze eigenlijk al sterk waren toen de crisis uitbrak.

Hun sterke positie is dus zeker geen toeval. De Duitsers zeggen nu natuurlijk dat zij het in *due time* gedaan hebben, en dat de andere landen het nu ook moeten doen. Ze zijn natuurlijk niet zonder argument. Toch wordt ook Duitsland door alle internationale organisaties op de vingers getikt omdat zij meer zouden kunnen doen aan hun interne vraag. Hun overschot op de handelsbalans is gigantisch hoog. Dat wil zeggen dat ze een heel groot spaaroverschot hebben ten opzichte van de investeringen. Zij zouden meer moeten investeren en grotere inspanningen in de publieke en private sector moeten doen. Daarnaast zouden ze wat minder strak moeten vasthouden aan het begrotingsevenwicht, er is echter niemand die het wil laten ontsporen.

Europa zal altijd heel divers blijven. Europa was een keuze, maar is nu een noodzaak.

Wij danken Patrick Van de Wauwer en Alechia, Sander Carollo en Europakring Antwerpen voor de medewerking.

Het Marktsegment

Tesla: gamechanger in de auto-industrie

Tekst: Bob Vissers

Druk het gaspedaal achter Tesla Model S en de ervaring verschilt duidelijk van andere wagens. De gewoonlijk brullende, of in een bescheidener exemplaar, lichtjes grommende uitlaat maakt plaats voor een gedempt suizend geluid wanneer de wagen snel en meedogenloos optrekt, dankzij het hoge koppel dat een elektrische motor genereert en ook schakelen overbodig maakt. Van wijzers op het dashboard is geen sprake. De middenconsole wordt immers gedomineerd door een 17-inch touchscreen dat nog het meest doet denken aan een iPad die lijdt aan een groeiaandoening.

Elon Musk is met Tesla Motors, genoemd naar de uitvinder van de wisselstroomgenerator, niet aan zijn proefstuk toe. Musk behoort tot de zogenaamde 'PayPal maffia'. Een illustere groep technologieondernemers die het gelijknamige bedrijf hebben opgericht en waarvan leden ook de stichters zijn van kleppers als Youtube, LinkedIn en Yelp. Met het fortuin dat hij verdiende aan de verkoop van PayPal aan eBay, richtte Musk SpaceX op, dat het laatste decennium uitgroeide tot de meest succesvolle commerciële ruimtevaartonderneming ter wereld. In 2006 werd hij ook nog meerderheidsaandeelhouder in SolarCity, de op een na grootste fabrikant van zonne-energiesystemen in de VS. Als CEO van Tesla Motors zit deze topondernemer nu ook aan het stuur van 's werelds meest vooraanstaande elektrische autobouwer.

ambitie troef

Het grote verschil tussen Tesla Motors (dat naast de Model S van net geen 72.000 euro nog twee andere modellen aanbiedt) en gevestigde autobouwers, is dat het zich meer ziet als een energie innovatiebedrijf dan louter als een autofabrikant. Dat is ook nodig, want de toekomst van de elektrische wagen staat of valt met de prijs van energieopslag in batterijen. De beste manier om de productiekost van batterijen te doen dalen en te

voldoen aan de vraag is volgens Tesla Motors om het heft in handen te nemen en massaal zijn eigen batterijen te bouwen. Daarom gaan Musk en zijn kompanen in een joint venture met de Japanse batterijenfabrikant Panasonic een zogenaamde *gigafactory* van 4 miljard dollar bouwen in Nevada. Tegen 2020 zou de fabriek evenveel Li-ion batterijen produceren als de hele wereld vorig jaar verbruikte.

automobielsector is hot

Vele technologiegiganten richten hun aandacht op de autoindustrie. Na Google, dat al jaren een deel van zijn monsterwinsten in zelfrijdende auto's investeert, pompen nu ook Sony en Uber kapitalen in de ontwikkeling van soortgelijke technologie. Enkele weken geleden lekte uit dat het de ambitie is van Apple om binnen 5 jaar ook een elektrische wagen op de markt te hebben. Het nieuws werd nog niet bevestigd door Apple, maar het recent aanbrengen van ingenieurs van Ford, General Motors en Tesla Motors, doet het vermoeden enkel toenemen. ▀

Capitant is de studentenvereniging die studenten door het beursnieuws loodst, inleidt in de financiële markten en informeert over economische onderwerpen.

Winants

& de
Walen

Bergen, de parabel der eer

Tekst: Thibault Winants ■ Foto: Anouk Buelens-Terryn ■ Illustratie: Basia Dajnowicz

Le plat pays, qui est le mien. Er zijn maar weinig Belgen die hun liefde voor het vaderland zo vurig en passioneel declameren als Jacques Brel. Hij was hard en cynisch voor 'zijn land' in zijn chansons, maar hij zelfde onmiddellijk. Brel was noch Vlaming, noch Waal, noch Brusselaar. Neen, Brel was vooreerst Belg. Trots op elke verborgen uithoek van zijn land. Wallonië, het onbekende vraagstuk voor menig Vlaming.

Er is een culturele hoofdstadstaat in de provincie Henegouwen.

Eentje die snel de vergetelheid wordt ingeduwd en amper aan de knieën van haar zustersteden komt. Geen intense vurigheid of misantropische grootsheid te bespeuren, enkel pieken en dalen die gezwind de stad omringen en optillen richting het grijze wolkendek.

De bewindhebber, door de inwoners van de stad smalend en vertroetelend 'De Strikjesman' genoemd, regeert sinds jaar en dag met fluwelen handschoenen vanuit zijn rode troon. Aan zijn voeten, ongeïnteresseerd bamboe-etend en quasiaseksueel, twee panda's.

Terwijl hij neerkijkt op de aders van zijn stad, overvalt hem een mistroostig gevoel. Waarom wandelt er geen sterveling door zijn anders zo levendige straten? Waarom weergalmen de 49 klokken van zijn imposante belfort in de verte niet? Waarom regent

het? Wat zijn die talrijke panelen die aan talloze huizen zijn bevestigd? *À louer et à vendre?*

"Piekeren maakt je moe," zegt meneer de machthebber al fluisterend in het oor van zijn huisdier. "Mijn bierhuis, daar zal de menigte zijn verzameld. Rond de kraan die overvloedt. Ik vertrek." Vliegenvlug sprint hij naar zijn garderobe om zijn mooiste strik uit te kiezen. Hij trekt de grote, houten deur achter zich dicht en vertrekt vastberaden richting verhoopte drukte en een spatje leven. "Het kan niet anders, daar is iedereen."

Helaas. Enkel het vastgeroest cliënteel houdt stand in 'La Pompe à Benoît', waarschijnlijk omdat ze in een eeuwigdurend delirium tremens zijn beland. "Waar is iedereen? Waarom is het hier zo ijzig kalm?" Een uur verstrikt en de stad blijft stil. Het indrukwekkende belfort is ondergedompeld in sereniteit terwijl de klok twee zou moeten slaan.

De zenuwen slaan toe. "Waarom blijft iedereen binnen? Sowieso door het slechte weer. Nochtans doet een beetje regen geen vlieg kwaad. Mijn stad verlangt naar affectie." Niemand. Geen enkele beweging die ook maar het geringste teken van leven aanduidt. "Vrienden," begint de bewindhebber, "waarom doen jullie dit?" De toon slaat om. "Ik eis dat jullie – plebejers – dit monument aan de vloeï Hene de genegenheid geven die het verdient." De deuren blijven gesloten. "Sssssshhh!" De regent springt op. "Wie zei dat?"

nzaamheid

De deuren blijven gesloten en een antwoord blijft uit. De geest breekt.

Als een bezetene wildeman roept en tiert hij doorheen de straten. "Zoveel te zien, zoveel te doen! Kom dat zien, mijn vrienden! L'Église Sainte-Elisabeth!" "Vergane glorie," roept een stem uit het niets. "La Faculté Polytechnique!" "Verouderd," sneert wederom een stem. "De burgemeestertuin," countert de Koning zonder twijfelen. "Het zijn geen tuinen van Versailles," lacht iedereen. "Een belfort, scherend aan de toppen van de hemel en uniek in zijn stijl." "Tja, inderdaad," declameert men welhaast in koorgezangen.

De Koning geeft het op. Zonder aarzelen ontoet hij zich van zijn strik en wandelt gedesillusioneerd naar het huis van Zijne Almachtige. De deuren van de Sint-Waltrudiskerk vliegen wagenwijd open en de wind dooft de kaarsen. "Zelfs de teloorgegane zielen verkiezen de onverhoedse aftocht. Uit de koepel van de kerk daalt neder, de slinger van Foucault, diens beweging onnatuurlijk en haperend. De schokken worden heviger en onregelmatiger. De wanden kraken, de nissen breken. De slinger stopt. "Waarom is mijn stad, Bergen, vergeten en alleen?"

Er was eens een stad in Henegouwen. ▀

STUDENTENABONNEMENT OP MO*MAGAZINE VOOR SLECHTS €16

MO* brengt mondiale verhalen, analyses en tendensen. MO* legt mechanismen, pijnpunten en belangen bloot in zowel de politieke, economische als maatschappelijke domeinen.

MO* verklaart gebeurtenissen, nodigt uit tot reflectie en debat, houdt afstand van 'het nieuws' en kiest zijn onderwerpen op basis van inhoudelijke urgentie, niet op basis van wat elders (al) geschreven of bediscussieerd wordt.

Uit de stroom van gebeurtenissen distilleert MO* de grote veranderingen en evoluties.

MO* heeft in een wereld die worstelt met diverse crisissen (economie, ecologie, democratie, demografie ...) aandacht voor de fundamentele vragen.

Want om goede oplossingen te vinden, zijn de juiste vragen nodig.

**Viermaal per jaar, op het ritme van de seizoenen,
krijg je een magazine om te koesteren en te bewaren,
omdat we met zijn allen betrouwbare en betrokken berichtgeving
en duiding over de hele wereld nodig hebben.**

Als student betaal je slechts € 16 in plaats van € 20.

ABONNEER NU VIA WWW.MO.BE/STUDENT

Volg ons ook via [f /mondiaalnieuws](https://www.facebook.com/mondiaalnieuws)
en [@mondiaalnieuws](https://twitter.com/mondiaalnieuws)

ongelijkheid onder het mes

een diagnose
door Jos Geysels

Niemand is gelijk. Dit zou niemand naar adem mogen doen happen. En hoewel iedereen verschillend is, opteren we sinds een aantal honderden jaren dat mensen gelijk zijn. Ook dat wist u al. Maar hoe gezond is deze mooie democratische gedachte nog? Jos Geysels, voormalig politicus en huidig voorzitter van 11.11.11, neemt het woord en snijdt chirurgisch in de wereld. Hij stelt ons een diagnose én behandelplan voor, waarbij hij politiek, rechtvaardigheid en democratie niet schuwt.

Tekst & Foto: Anouk Buelens-Terryn ■ Illustratie: Nicolas De Keersmaeker

Wanneer er over ongelijkheid gesproken wordt, komt er al snel het concept armoede bij. Ga ze echter niet als synoniemen gebruiken; hoewel ze beide natuurlijk wel maatschappelijke problemen voorstellen. Deze problemen stel je het best voor aan de hand van een taart: het grootste deel van de taart wordt door steeds minder mensen opgeëist en de overblijvende kruimels moeten verdeeld worden onder een steeds groter wordende groep. Dit kunnen we enkel bestrijden door de taart eerlijker te verdelen, door de gelijkheid te bevorderen. Hoewel dit een erg simpele diagnose is, is de genezing een ander paar mouwen: de armoedecijfers in België blijven al 25 jaar ongewijzigd en ondertussen stijgt de ongelijkheid verder. Dat zorgt ervoor dat we met een erg groot probleem zitten.

de wereld draait... rond de economie?

Jos Geysels De wereld wordt niet enkel verdeeld op basis van vermogens en rijkdom. Ook de aarde zelf wordt onder de bewoners verdeeld. Het is een vreselijke paradox dat niet enkel alle *goods*, zoals onderwijs, huisvesting, geld en gezondheid toebehoren aan de top, maar dat ook nog eens het grootste deel van *the bads* gevoeld wordt aan de onderkant van de samenleving. In het Zuiden is dit zeer frappant. Ze gebruiken daar zeer weinig energie, maar krijgen wel de grootste *shit* van de opwarming van de aarde. Je moet dus ook de gelijke verdeling van *the goods* en *the bads* bespreekbaar maken. En dan moet je over de economie gaan praten.

In mijn eerste jaar als student aan Universiteit Antwerpen, zei mijn professor Economie: "Economie is een menswetenschap". Ik zie dat heel veel economen zich de laatste jaren een soort hogepriesters voelden, die een soort Bijbel in de hand hadden en zo het Woord konden verkondigen aan de bevolking én de politici. "Economie, dat draait zo, die moet haar gang gaan." Vele politieke partijen hebben dat ook geloofd. Nu wordt er gelukkig al tweer gezegd dat economie een menswetenschap is. Bovendien, denk ik, hebben we in een democratie toch ook het recht om mee te beslissen wat de hoofdlijnen zijn van de economie? Natuurlijk, de politiek moet niet gaan bepalen welke schoenen er gemaakt moeten worden en hoeveel paar iedereen mag kopen per jaar. Daar zijn ook slechte voorbeelden van gegeven in het verleden: er worden al eens te veel linkerschoenen gemaakt. We moeten dus niet alles gaan nationaliseren. Maar we moeten wel de hoofdlijnen van de economie mee in de hand kunnen houden.

de wereld is een ratrace

Geysels De verdeling van onze eerder vermelde taart is een gigantisch probleem. Een probleem dat berust op een overtuiging die al 30 jaar in ons hoofd zit. De overtuiging dat de sterkeren ten allen prijze overvloedig beloond moeten worden. 'Degenen die niet meekunnen in de *ratrace* moeten maar op de eigen blaren gaan zitten.' Heel deze overtuiging heeft te maken met het verdwijnen van belangrijke normen en waarden, zoals solidariteit en meer gelijkheid. Ik noem dat een erosie van de trefwoorden die gedurende jaren de westerse welvaartstaat hebben opgebouwd. Die erosie maakt dat we met dramatische cijfers zitten. Dat deze niet leiden tot een andere houding, een andere politiek en een ander beleid verontrust mij in grote mate.

De laatste 30 jaar zijn er ideeën, zoals '*go for it*' en 'eigen schuld dikke bult' opgebouwd. Deze worden er nog steeds ingelepeld, spijtig genoeg ook door de verantwoordelijke ministers. Je zou nochtans denken dat de mensen die aan de onderkant van de samenleving leven, er belang bij hebben om op personen en bewegingen te stemmen die voor hun belangen opkomen. Uit sociologisch onderzoek blijkt echter dat het merendeel van deze mensen stemmen op partijen die dat niet doen. In de politicologie wordt er gesproken van 'een onderscheid tussen belangen en beginselen'. Dat is iets dat me heel erg verwondert; ik zoek daarvoor naar definitieve verklaringen.

de wereld beschouwt

Geysels Gelukkig komt het armoedethema de laatste 5 jaar meer in beeld. Er wordt meer over geschreven, de cijfers zijn uitvoerig bestudeerd. Dat niemand die cijfers meer betwist, is erg positief. De benaderingswijze van al die cijfers blijft wel de mengeling van 'het eigen schuld, dikke bult'-denken en de heropleving van de liefdadigheid. En natuurlijk is er niets mis met *caritas*, met mededogen en medeleven. Maar het armoede-probleem ga je niet alleen oplossen met liefdadigheid en doneren aan een goed doel. De hele derde wereldbeweging heeft dit jaren geleden al bewezen. Het gaat niet alleen over projecten, maar ook over processen!

We zitten wel in de goede richting: armoede is al een algemene, brede en maatschappelijke kwestie geworden. Dat is nodig om het in de Wetstraat, waar andere niveaus van

beleid bepaald worden, te laten doordringen. Je moet van ergens echt een kwestie van maken, geen *fait divers*. Net zoals Thomas Piketty (een Franse econoom, die zich gespecialiseerd heeft in het thema economische ongelijkheid, nvdr) het nu zeer breed en gedocumenteerd uitschrijft. Wat hij zegt is niet nieuw. Maar dat het nu nog eens in de belangstelling komt, is natuurlijk goed. Het moet zich alleen nog meer in de politiek vertalen.

de wereld heeft toekomst

Geysels Ik ben wel hoopvol. In het verleden zijn er nog grotere uitdagingen geweest. We krijgen de mensen wel weer dichter bijeen. Ik merk tegenwoordig in heel brede kringen dat een soort van vermogensbelasting bespreekbaar wordt. Dat is positief! Er is beweging rond het denken aan meer gelijkheid. Denk nog eens terug aan afgelopen herfst, de manifestaties van toen droegen een verontwaardiging die mij nog steeds hoopvol stemt. De toon 'op deze manier gaat het niet verder' was duidelijk voelbaar. Onderschat dat effect niet. Beweging rond een idee, een mening formuleren, een standpunt schrijven... Hoewel het soms langzaam gaat, sijpelt het wel steeds door in brede lagen van de bevolking.

Jos Geysels is erin geslaagd om in een klein uurtje de wereld te screenen. Deze Minister van Staat durft *the bads* onder ogen te komen, ze te benoemen zonder als doemdenker over te komen. Integendeel, hij kreeg de fronsende wenkbrauwen van uw redacteur van dienst naar beneden met zijn gedrevenheid, uitstekende kennis en heldere taal. Deze man heeft voeling met zijn wereld. Neem dat gerust maar letterlijk: zijn mimiek en handgebaren heeft u moeten missen, maar ze maakten extra duidelijk hoe zeer hij begaan is met mij, met u en met de wereld. ■

Geboeid door Jos Geysels' manifest? Zijn boek dat hij samen schreef met Erik Vlamincq, 'De Schande en de keerzijde', is een ware eye-opener.

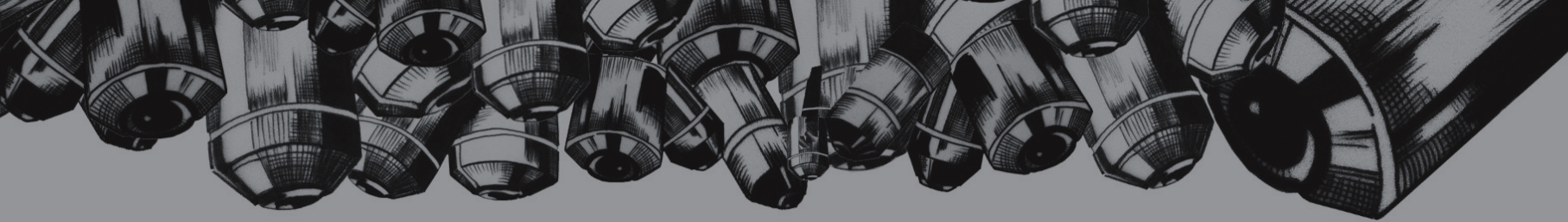
microscop op wetenschap

Tekst: Stefanie Geukens ■ Illustraties: Basia Dajnowicz & Carmen Wijnands

Doctoraatsonderzoeker Matteo Balliauw (Universiteit Antwerpen) bevroeg 102 voetballers in de Belgische Jupiler Pro League omtrent hun financiën in samenwerking met Tomas Van Den Spiegel van Optima Athlete Support. De resultaten van de enquête zijn onthutsend. Onze voetbalgoden worden aanbeden op het veld en lijken ook daarnaast vaak een luxeleventje te leiden. Ze gaan regelmatig dansen in dancing Carré, om een overwinning uitbundig te vieren of om een nederlaag in stijl door te spoelen. Want voetbal is een feest natuurlijk. Hun kunstjes op de grasmat zorgen voor een dikke bankrekening. Toch blijkt uit het onderzoek dat 23 procent van hen regelmatig met financiële problemen kampt. Bovendien verminderen deze geldzorgen de prestaties op het veld.

financieel specialist gevraagd

De financiële wereld is een ingewikkeld kluwen en juist beleggen is geen fluitje van een cent. Ook heeft meer dan de helft van de voetballers van financiën weinig kaas

een kwart van de profvoetballers heeft geldproblemen

geeten. Bovendien is een voetbalcarrière meestal van korte duur: na de vette voetbaljaren volgen onvermijdelijk de magere jaren aan de zijlijn. Daardoor is het cruciaal voor spelers om het juiste financiële advies te krijgen, zodat ze hun investeringen kunnen beschermen en een spaarpotje kunnen opbouwen. 69 procent van de voetballers krijgt financieel advies van hun familie, maar slechts een kwart laat zich bijstaan door een specialist. Een goede begeleiding rendeert nochtans, want de voetballers die zich laten helpen door een financieel expert, hebben veel minder kans op financiële moeilijkheden.

gouden schoen, gouden poen

Het maandloon van de eersteklassers in ons land is beduidend lager dan de lonen in voetballanden als Spanje of Groot-Brittannië. Maandelijks ontvangen de ondervraagde Belgische voetballers gemiddeld 7.500 euro in het loonzakje. Hiervan belandt 30 procent in de spaarpot. 38 procent van de voetballers investeert in financiële beleggingen. Ook vastgoed is populair. Anderen investeren dan weer in minder stabiele sectoren zoals de mode-industrie.

Hoe meer er gespaard en geïnvesteerd wordt in vastgoed, hoe kleiner de kans op rode cijfers. Het gaat dus niet zozeer om hoeveel men verdient, maar eerder hoe men met het geld omgaat. Een kwart van de voetballers waagt zich regelmatig aan een gokje. Ook aan kledij, schoenen en eten geeft 26 procent van de voetballers geregeld te veel geld uit.

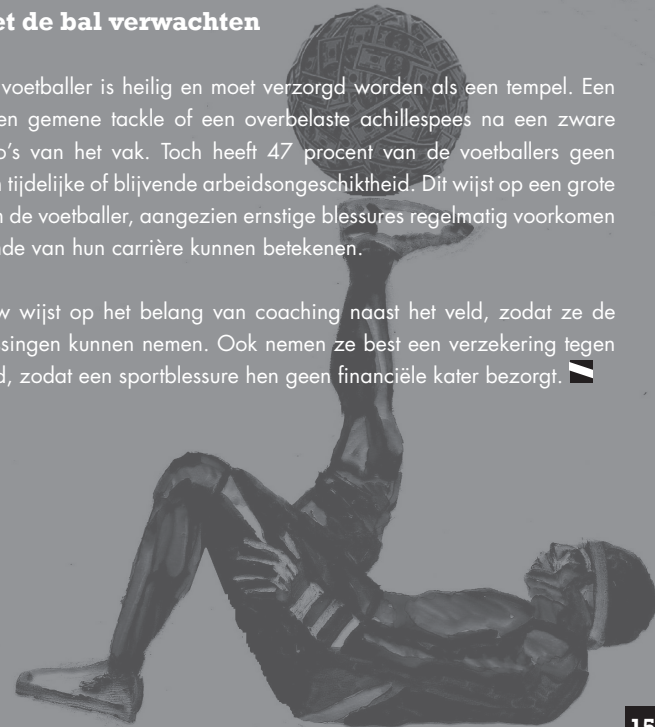
Toch wordt het spaarvarken niet enkel geleegd voor een nieuwe Louis Vuitton tas. Een groot deel van de voetballers heeft het hart op de goede plaats. Maar liefst 43 procent van de voetballers ondersteunt mensen buiten het gezin. Ze geven vooral geld aan

familie, maar een vierde van hen geeft ook geld uit aan vrienden. Het financieel ondersteunen van hun omgeving en *overspending* verhogen de kans op financiële problemen aanzienlijk.

wie kaatst, moet de bal verwachten

Het lichaam van een voetballer is heilig en moet verzorgd worden als een tempel. Een gebroken been na een gemene tackle of een overbelaste achillespees na een zware training zijn de risico's van het vak. Toch heeft 47 procent van de voetballers geen verzekering tegen een tijdelijke of blijvende arbeidsongeschiktheid. Dit wijst op een grote onvoorzichtigheid van de voetballer, aangezien ernstige blessures regelmatig voorkomen en een vroegtijdig einde van hun carrière kunnen betekenen.

Onderzoeker Balliauw wijst op het belang van coaching naast het veld, zodat ze de juiste financiële beslissingen kunnen nemen. Ook nemen ze best een verzekering tegen arbeidsongeschiktheid, zodat een sportblessure hen geen financiële kater bezorgt. ■

werk in uitvoering

de bouwwerf van Ontwerpwetenschappen

Tekst: Ida Peters & Lisa Habets ■ Beeld: Nicolas de Keersmaeker

In het academiejaar 2013-2014 groeide het opleidingsaanbod van Universiteit Antwerpen flink door vier nieuwe departementen van de Associatie van Universiteit en Hogescholen Antwerpen te integreren in haar curriculum. De nieuwe faculteit Ontwerpwetenschappen is – naast de faculteit Toegepaste Ingenieurwetenschappen – dit academiejaar begonnen aan zijn tweede jaar onder universitaire vlag en biedt de opleidingen Architectuurwetenschappen, Conservatie-restauratie en Productontwikkeling aan. De overgang van hogeschool naar universiteit verliep er niet zonder slag of stoot. *dwars* maakte de balans op met vicedecaan Sigrid Pauwels.

universitair en facultair beleid

We worden ontvangen in het kantoor van de oud-decaan. Kristiaan Borret, oud-stadsbouwmeester van Antwerpen, begon op 1 oktober 2014 als nieuwe decaan van de faculteit, maar kondigde 9 weken later zijn vertrek aan om aan de slag te gaan als bouwmeester van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Zijn vertrek zorgde in eerste instantie voor veel onrust, maar heeft volgens Pauwels ook het vertrouwen wat broos gemaakt. Het feit dat de faculteit als enige binnen Universiteit Antwerpen geen beslissingsrecht heeft over het aanstellen van een decaan, getuigt volgens Pauwels van weinig vertrouwen.

“Het is betuttelend. Wij hebben intern ook goede kandidaten! De universiteit eist echter dat een decaan hoogleraar moet zijn en de enige hoogleraar binnen de faculteit is niet beschikbaar vanwege onderzoek. Nu is er extern iemand aangeworven die ook niet aan het profiel voldeed en is het de vraag waarom dat dan niet intern kon gebeuren.” Pauwels stelt dat een nauwere band met de universiteit zeer gewaardeerd zou worden. “Het is niet dat we overal onbemind zijn, maar we kampen nog met veel vooroordelen. Dat we hier met beitels en hamers aan de slag zijn en allemaal niets van onderzoek af

“ Het is niet dat we overal onbemind zijn, maar we kampen nog met veel vooroordelen

weten. De opleiding drijft op creativiteit en dat is vaak een *slow proces*. We willen wel aan de academische normen voldoen, maar op onze eigen manier en ons eigen tempo.”

Er is een steeds nauwere interne samenwerking binnen de faculteit. “Het is een experiment dat goed bevalt en ook bevorderlijk is voor de band met de student. Deze gemeenschappelijke bewindvoering biedt extra ruimte voor de verschillende betrokken partijen. “Wanneer de voordelen van de integratie worden besproken, benadrukt Pauwels dat de autonomie van de faculteit veel groter is geworden. “Bij Artesis lag de bestuursvorming vast in decreten. Nu is dat ook wel zo in de academische structuur, maar we hebben toch meer vrijheid om dingen intern te organiseren zoals we dat zelf willen. Zo kunnen we de opleidingen en de docenten werkelijk betrekken in onderwijscommissies en eigen onderzoekswerkgroepen. De besluitvorming duurt zo wel langer, maar het geeft tegelijkertijd een breed draagvlak waar onderlinge discussie mogelijk is en bevordert de kwaliteit van het onderwijs.”

werkpunten

Pauwels erkent dat er zeker nog punten voor verbetering zijn. Ze spreekt openlijk over de slechte staat van de huisvesting van de faculteit op Campus Mutsaard: “Het gebouw laat te wensen over. We zitten hier in het gebouw met drie spelers: hogeschool, universiteit en deeltijds kunstonderwijs. Als je een huis deelt met verschillende bewoners en er is een onduidelijke huurovereenkomst, krijg je spanning.”

Ook binnen de opleidingen zelf zijn er werkpunten. Momenteel zijn de programma's nog per opleiding georganiseerd, maar er wordt gewerkt aan een betere onderlinge samenwerking. “Dat is ook voor studenten interessant, want er zijn veel raakvlakken tussen de opleidingen.” Het academische aspect van de opleidingen wordt vervuld door het vak onderzoeksmethodologie en door de masterscriptie die moet voldoen aan academische eisen. Daarnaast moeten ze ook ontwerpen, want “het is niet alleen het schrijven over, maar ook het kúnnen.”

“Het gebouw laat te wensen over als onderwijsomgeving

“Sinds 1 oktober 2013 zijn er veel dingen veranderd: de administratie die zich moest aanpassen aan nieuwe elektronische omgevingen als SiSA en Peoplesoft, de hervormde onderwijsprogramma's, de statuten, de interne bestuurlijke structuur, een nieuwe werkgever... Het is een cocktail voor chaos en hier en daar wat collaterale schade, dat kun je niet vermijden. Ik beschouw het als kinderziektes, want stilaan aan worden de positieve dingen helder.” Wanneer we haar vragen naar de kritiek die onder de studenten ontstond over het niveau van een aantal opleidingen, reageert Pauwels gelaten: “Het is niet allemaal kommer en kwel, maar het is ook niet eerlijk om te zeggen dat het rimpelloos verlopen is. De studenten hebben zich daar terecht over laten horen. Het is hard werken om te overtuigen en de rust terug te brengen door aan te geven op welke punten we zijn verbeterd en zekerheid te geven dat goede dingen behouden blijven. De kwaliteitscontrole op de nieuwe opleidingsprogramma's is heel actief sinds de integratie. Het beleid staat nu dichterbij wat studenten vinden door de aanwezigheid van studentafgevaardigden in onze organen en programma-evaluaties.”

***dwars* duikt onder in het**

Foto's: Martijn Franje

Antwerpse nachtverkeer

Tekst: Maxene Willems & Carolina Rowicki ■ Illustratie: Nicolas de Keersmaeker ■ Foto: Fien Brees

In de rubriek 'de Antwerpenaar' laten we je kennismaken met een Antwerpenaar die inspireert, intrigeert of amuseert. Iemand met een interessante visie en een hart dat klopt voor 't Stad. Sinds 1995 kun je voor al je nachtelijke aankopen terecht in de Statiestraat in Berchem bij Murad Gholi. Misschien bent u hem al tegen gekomen in het nieuws, gewapend met zijn woorden tegen het 'imagoverlagende zaken' beleid van Koen Kennis. *dwars* mocht plaatsnemen in het behaaglijke zithoekje in de *MG Night Supermarket*.

Murad kwam in 1987 naar België als politiek vluchteling. In zijn thuisland Iran was hij diplomaat met wel 3 masters. In Brussel kwam hij aan in een korte broek zonder geld of verblijfplaats. Zijn vader, vrouw en twee kinderen waren geëxecuteerd in Iran. Het was een sombere periode, hij kende niets of niemand in ons koude landje.

Toen hij in Antwerpen aankwam, kon hij rekenen op de hulp van de VN en van Mark, baas van Nordic Travel. Zij regelden zijn papieren en zijn eerste verblijf in Schilde. Murads verhaal begint met zijn gelukssteen: de diamant.

Andrea en de diamantstad

"Door te werken bij mijn vriend Mark, kon ik een ruwe gele diamant kopen. Al gauw lachte het geluk mij toe, ik ontmoette de adembenemende Oostenrijkse Andrea. Ze

Antwerpenaar Murad Gholi

vroeg mijn nummer, ik had echter geen telefoon dus gaf ik haar het nummer van Mark om mij te kunnen bereiken. Hij gaf me ook 1500 frank om haar mee uit te nemen, dus trakteerde ik haar op een pizza. Toen de rekening kwam hield ik mijn hart vast, maar het was net genoeg! Andrea nam me op een dag mee naar de bank en opende een rekening voor me. Oorspronkelijk was dit tegen mijn zin, mijn cultuur staat me immers niet toe dat een vrouw voor mij betaalt. Met dit geld begon ik mijn nachtwinkel. Na zes maanden kon ik gelukkig alles vereffenen. Toen kocht ik een diamant voor haar. Ze mocht hem hebben op één voorwaarde: een kus op mijn wang. Andrea barstte in tranen uit en ik ook. We waren enkel vrienden maar toch hadden we vreselijk veel aan elkaar. Niet veel later moest ze terug naar Oostenrijk. Toch beloofde ik mijn winst altijd met haar te delen. Ze stapte op het vliegtuig en trouwde met een ander. Ik mis haar nog steeds. Zonder haar had ik hier nooit gestaan."

Helen en mijn huis

"Tegenover mijn nachtwinkel stond een pand te koop. Ik voelde meteen dat ik dit huis moest hebben, dus belde ik Andrea op. Zij verklaarde me voor gek en vroeg hoe me dat zou lukken. Maar mijn gelukssteen liet me niet in de steek: het is het huis hier tegenover, waar ik nu nog steeds in woon. Op een zondag kwamen er twee Chinese meisjes binnen. Eentje was het lelijkste schepsel dat ik ooit had gezien en de andere was

echt prachtig. We raakten aan de praat en spraken vaker af. Plots belde Helen, de schone me 's nachts op. Ze was bang voor haar agressieve huisbaas, dus bood ik haar gratis onderdak aan, in ruil voor haar kookkunsten. Een zekere dag op een tombola, haalde ze me over om haar hand vast te houden voor geluk. En je zal het niet geloven, maar we wonnen de hoofdprijs: een Daewoo! Verliefd zijn we nooit echt geweest, een vriend van mij zag haar zitten dus kregen ze mijn zegen en nu wonen ze samen in China. Vaak belt ze me op en zegt ze dat ze niet kan vergeten wat ik voor haar heb gedaan."

Murad versus de staat

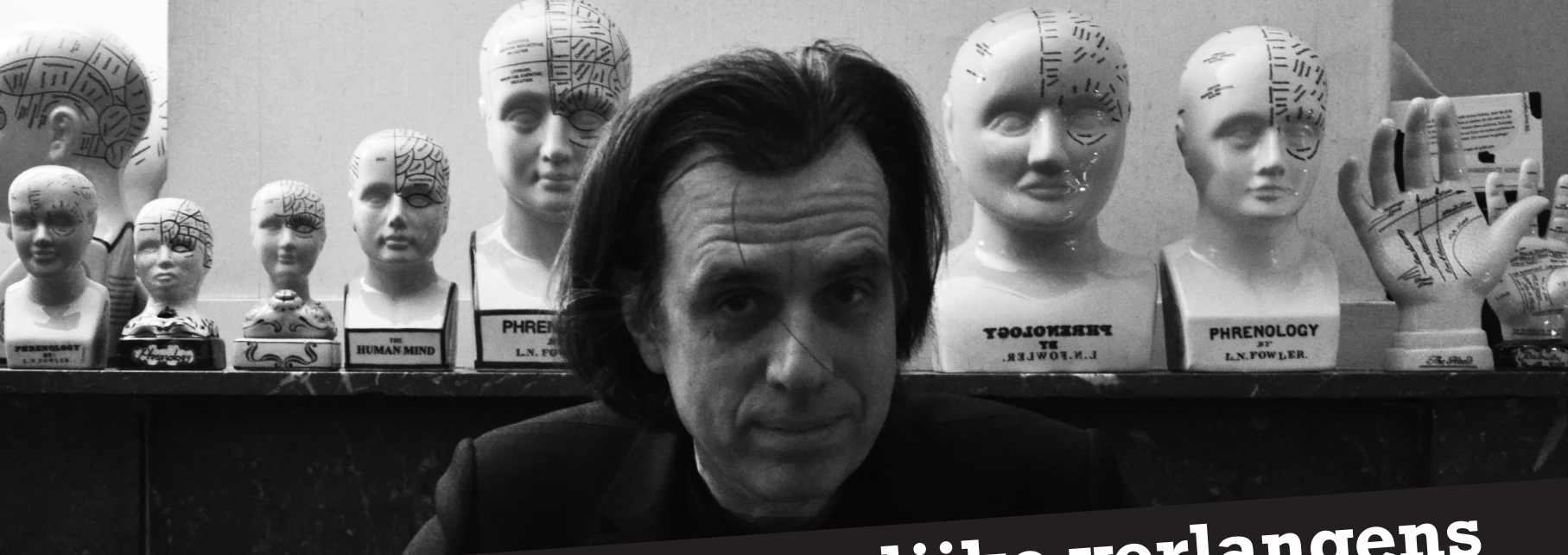
Zijn diamanten en vrouwen mogen hem dan wel geluk hebben gebracht, de Belgische Staat deed dat niet. In 1995 ging Murad in hongerstaking om op te komen voor zijn rechten. Leona Detiège (*toenmalig sp.a minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden, nvdr.*) wist hem hulp te bieden. Vandaag vecht Murad opnieuw voor zijn zaak en voor zijn rechten.

"Ik ben lid geworden van de N-VA omdat ze beloofden de belastingen te verlagen. Ze hebben echter iedereen belazerd, zoals politici dat doen, en zijn juist degenen die de belastingen omhoog trekken. Daarbovenop komen ze nu af met die belachelijke uitspraak dat een nachtwinkel imagoverlagend zou zijn; dat pik ik niet en daarom heb ik mijn lidkaart in twee geknipt," zegt

Murad. "Politici zijn lafaards. Ik zou graag eens met hen een debat willen voeren, maar ze hebben het lef niet om mij onder ogen te komen en de discussie aan te gaan. Het enige dat ze wel hebben is een superioriteitscomplex."

Murad heeft al een heel gevolg achter zich kunnen scharen, gaande van journalisten tot de studenten die zijn nachtwinkel graag bezoeken. Want de echte nachtwinkel, dat is die van Murad. "Mensen zeggen dat als ik de taal zou hebben geleerd, ik een leider zou kunnen zijn. Geen politicus, maar wel iemand die opkomt voor de rechten van de mens. En dat is wat ik nu doe. Ik ben voor niemand bang, omdat ik niets te verbergen heb en als mijn rechten me ontnomen worden, dan zal ik vechten. Als de politici niet naar me willen luisteren zal ik hun politieke carrière schaden. Ik ben dan wel een buitenlander, maar ik ben ook een Belgisch burger en heb kennis van zaken. Ik heb contacten en ik ben goed geïnformeerd. Dat is nu net de troef van een diplomaat: geef niemand de kans om je goed te leren kennen, dan weten ze ook niet welke kaarten je in handen hebt."

De problemen zijn voor Murad echter nog maar net begonnen. Toen we hem gingen bezoeken, had hij net een nieuwe voorruit laten zetten. Niet omdat hij daarvoor gekozen had, maar omdat zijn vorige is ingeslagen bij een overval. Murad gelooft echter niet dat dit zomaar een inbraak was; hij heeft al te veel meegemaakt om niet wantrouwend te zijn. ▀

therapie voor onmogelijke verlangens

Dirk De Wachter over liefde anno 2015

Tekst: Judith Buysse ■ Foto: Julie Jeunen

Zijn boek *Borderline Times* lijkt het niet al te rooskleurig voor te stellen voor onze generatie en de huidige maatschappij. Dirk De Wachter is professor aan de KU Leuven en is als psychiater verbonden aan het Universitair Psychiatrisch Centrum van Kortenberg, maar woont nog altijd in Antwerpen. Hij heeft een nieuw boek uit: *Liefde, een onmogelijk verlangen*. Wij hopen op een optimistischer vooruitzicht.

intake

We zoeken hem op in zijn praktijkruimte aan huis. professor De Wachter is geheel in zwart gekleed. Hij leidt ons naar een donkere kelderkamer met drie fauteuils, een bureau met stapels dossiers en boeken, posters en schilderijen van kunstenaars aan de muur en een schouw met spreuken. Er hangt een beladen sfeer. Als mensen hier opknappen dan is het zeker door de therapie. Dirk De Wachter: "In deze ruimte vloeien tranen. Mensen komen hier met veel leed en verdriet. Ik zie de achterkant van het geluk. *I greet you from the darkness, from sorrow and despair*. Hier moet ik heel eerbiedig omgaan met het grote leed van mensen. Ik ben verdrietdokter. Ik probeer gebroken harten te helen." Zo legde hij vroeger zijn vak aan zijn dochter uit.

Je gaat je afvragen in hoeverre een psychiater last heeft van met confronterende gedachten en emoties. De Wachter is ook maar een mens: "Ook ik heb te kampen met gevoelens als stress en angst. Mijn eerste boek, *Borderline Times*, gaat met name over mezelf. Ik sta heel erg onder druk, maar erover vertellen helpt bevrijdend. De uitdaging voor mij is om het in een vorm te gieten die voor de wereld betekenis heeft en de erkenning die volgt doet mij genoegen. Verder helpt het me in mijn dagelijkse leven om terug te kunnen vallen op mijn eigen geliefden. Ken je dat citaat van Arnon Grunberg: "Er bestaan alleen patiënten. Sommige patiënten weten zich staande te houden ten koste van andere patiënten en die noemen we daarom geen patiënten. Die noemen we geslaagd."?

Ik ben verdrietdokter: ik probeer gebroken harten te helen

symptomen

Het is geen evidentie om van psychiater en veelgevraagd spreker een succesvol schrijver te worden. De Wachter: "Mijn uitgever wilde per se dat ik het op zou gaan schrijven. *Borderline Times* is uit voordrachten ontstaan en door vragen van familieleden van patiënten. Ik sprak al 20 jaar over de diagnose borderline. Het publiek stelde veel vragen, zij herkenden veel in die diagnose van zichzelf en van de maatschappij. De uitgever waarschuwde me dat dit een *long seller* zou worden. Een werk dat lange tijd zou blijven verkopen, maar niet door het grote publiek opgemerkt zou worden. Tot mijn grote verbazing was de eerste druk al uitverkocht bij de presentatie ervan." De Wachter spreekt met rustige handgebaren. Steeds weer weegt hij zijn woorden zorgvuldig af en zoekt daar met gefronste blik naar. De Wachter vervolgt: "Ik ben zeer cultuurkritisch, sommigen noemen dat pessimistisch, maar ik zie bijvoorbeeld dat solidariteit en engagement onder druk staan."

Borderline Times heeft een vrij evidente ontstaansgeschiedenis, maar waarom zou een psychiater zich aan de liefde wagen en wat valt er überhaupt (nog) over te zeggen? De Wachter: "Ik wilde een klein boekje maken dat fijn is om te hebben. Zo een dat aan de ingang van kunstgalerijen ligt. Op de cover van het boekje staan *De Verloofden van*

Margriet afgebeeld achter een kader. Je opent het kader, maar ze zitten nog steeds verborgen. Ik wilde over iets wezenlijks schrijven en ben vertrokken vanuit een positieve, maar conservatieve boodschap. *Borderline Times* was meer sociologisch qua opzet. Voor *Liefde, een onmogelijk verlangen* ben ik overgestapt op een verstilde literaire sfeer. In dat opzicht is het iets totaal anders." Het focus op de liefde tussen twee volwassen mensen. De Wachter vervolgt: "Ik wilde het een en ander zeggen over de duurzame liefdesrelatie, zonder ironie. Ironie kom ik namelijk in de hulpverlening ook veel tegen, maar liefde is wel heel wezenlijk."

diagnose

De psychiater doet nauwelijks een beroep op zijn vakkennis: "Niets lijkt duurzaam. Hoe kun je daar kritisch en subtiel over schrijven zonder in de ironieval te trappen? Ik breng geen politiek of filosofisch standpunt. Ik zou doodgaan van de commentaren. Mijn benadering is: de liefde *is* niet, maar is een proces van *worden*. Liefde speelt zich af in de tijd. Liefde ontstaat uit een organisch groeien, zoals een plant. In het zaad zit de potentie, maar ook andere facetten zijn nodig. Met de liefde is dat ook zo: er valt geen voorspelling te doen, het leven moet geleefd worden. De westerse mens gelooft in de maakbaarheid, maar de liefde maakt een lange neus naar de westerse maatschappij. Je kunt er niet naar streven. Het is alsof je jaagt op een vlinder met een net met te grote mazen." Desalniettemin formuleert hij toch wat adviezen: "Heb aandacht voor je omgeving, maar forceer niet, wees niet cynisch. Laat los in hoopvolle verwachting. Natuurlijk is het niet waarschijnlijk dat je door de liefde overvallen wordt als je je depressief opsluit en niet meer gelooft in de schoonheid van het leven. Het komt wanneer je mensen ontmoet en de kwetsbaarheid van de wereld kan toelaten."

Veel van de moeilijkheden die mensen in het leven ervaren in contact met anderen, komen voort uit hun jeugd en de omgeving waarin ze zijn opgegroeid. De Wachter is hoofd systeem- en gezinstherapie en probeert daarin de verbanden te zien die bepaalde keuzes verklaren. "Ik ben fenomenoloog en zie dat de mens de voorspelbare, duurzame, blijvende band heel erg nodig heeft. Het traditionele gezin is echter geen heiligdom. Ik wijs wel regelmatig op het verminderen van de prikkels. Gezinnen moeten gewoon weer om de tafel gaan zitten en praten met elkaar. Er is een onderzoek gedaan in de Verenigde Staten met camera's in fastfoodrestaurants. 90 procent van de tijd zijn ouders bezig ►

met hun telefoon. De overige 10 procent gebruiken ze om tegen hun kinderen te kijken. De verantwoordelijkheid ligt bij de ouders: je kunt heel verschillende keuzes maken."

De liefde is niet, maar is een proces van worden

prognose

De kans om een psychiatrische aandoening te ontwikkelen hangt samen met de mate waarin een kind zich heeft kunnen hechten. De Wachter legt uit: "Ik zie veel hechtingsproblematiek, de prognoses zijn voor bepaalde mensen soms heel slecht, maar hechting blijkt fluide te zijn. Het gekwetste zaadje krijgt een moeilijke prognose, maar toch kan het ook goed komen. Ik zeg dat met veel nadruk, omdat het dus geen vicieuze cirkel hoeft te zijn. Soms krijgt iemand die een liefdevolle jeugd had later toch psychiatrische problemen. Dat bewijst dat die problematiek niet versmald mag worden naar meetbare concepten. De liefde is zeer onvoorspelbaar, het is vlugger kapot dan je denkt."

De jonge generatie lijkt opnieuw voor duurzamer te kiezen, dat stelden de studentepsychologen van Universiteit Antwerpen vorig jaar in een interview met *dwars*. De Wachter sluit zich daarbij aan: "Mijn generatie ging voor het hoogste goed: de vrijheid. De duurzaamheid is verwaarloosd. Jonge mensen zoeken weer meer verbinding en kinderen hebben sowieso behoefte aan binding met hun ouders. De jongeren van de jaren 50 waren in dat opzicht hypocriet. Hoe kunnen we die vrijheid in het relationele verbinden met de duurzaamheid die onze kinderen nodig hebben? Het steeds wisselen van relatie maakt niet per se gelukkig. De nieuwe generatie twintigers denkt bewust na over hoe zij

moeten bestaan. De psychiater is er om een spiegel voor te houden."

De nieuwe media lijken duurzaamheid niet per se aan te moedigen, maar professor De Wachter laat zich op dat vlak ook niet ongehoord of ongezien: "Ik sta overal op het podium, nu vaak ook met een camera erop. Ik maak daar dan maar gebruik van. Ik wil de drempel om psychiatrische hulp te zoeken, verlagen, maar niet alles hoort bij de psychiater. Moeten studieproblemen geprofessionaliseerd worden? De kleine gewone verdrietigheden horen bij de wereld. Mensen moeten elkaar om hulp vragen. De Facebookgeneratie heeft alleen maar aandacht voor leukigheid, er is geen plaats meer voor verdriet. Onze wereld lijkt op het eerste gezicht heel *open minded*, maar onder die openheid gaan veel normen schuil die anders zeggen. We worden verdeeld in *wINNERS* en *losers*. Mensen die afwijken van de norm, maar daarmee (in de media) succesvol zijn, worden snel geaccepteerd. In het niet-succes wordt er meer dan ooit genormeerd. Ik ben niet tegen nieuwe media, maar we moeten wel nog echte verbinding met elkaar maken.

behandeling

Alles aan de bekende psychiater ademt een liefde voor het woord: "Literatuur gebruik ik als aanbeveling, om haar helende werking. Voor mij persoonlijk is dat heel belangrijk. Om te schrijven over liefde voel ik me beperkt in mijn mogelijkheden en daarom moet ik wel beroep doen op de literatuur en grote schrijvers. Die kunnen vaak heel goed de onmogelijkheid benoemen. De grote literatuur is soms heel cynisch, pornografisch en provocerend, maar de vorm zet ook aan tot nadenken en dat is niet te evenaren." Het boekje bevat veel citaten uit romans. "Ik hoop dat het een aanzet is om zich tot de literatuur te wenden. Het zou mooi zijn als het door geliefden aan elkaar voorgelezen wordt. Er zit schoonheid in het stil luisteren naar elkaar. Dat is de ultieme verbinding."

Antwerp Clue

the live escape experience

Tekst: Lisa Habets ■ Beeld: Martijn Fraanje

Hebben jij en je vrienden deze week vaak genoeg op café gezeten? Hebben jij en je lief alle bioscoopfilms al gezien? Hebben jullie eens zin in wat anders en houd je wel van een uitdaging? Dan is *Antwerp Clue, the first live escape game in Antwerp* misschien iets voor jullie.

Het concept komt oorspronkelijk uit Japan, maar vooral in Hongarije werden *escape rooms* enorm populair. Sindsdien openden – of beter gezegd: sloten – er ontelbaar veel de deuren in heel Europa en nu hebben we er eindelijk ook een in Antwerpen. Hoog tijd dus om dit veelbelovende spel eens uit te proberen. *Antwerp Clue* bevindt zich aan de Godefriduskaai (tegenover het MAS) en wordt uitgebaat door de enthousiaste eigenaar en zijn vriendin. Na verschillende *escape games* in het buitenland te hebben gespeeld, kregen ze de smaak te pakken en hebben ze *Antwerp Clue* opgericht. Ze onderscheiden zich doordat ze meerdere kamers aanbieden waarin je kunt spelen, elk met een eigen verhaal.

escape what?

Een *escape game* is een spel waarbij je een uur lang in een kamer wordt opgesloten – ja, letterlijk – met als doel om zo snel mogelijk te ontsnappen door het oplossen van allerlei ingewikkelde puzzels, mysterieuze raadsels en geheimzinnige codes. Een echt denkspel dus, dat naast een goedwerkend stel hersens ook de nodige creativiteit vereist. Het spel wordt gespeeld met 2 tot 6 personen: een ideale gelegenheid dus om samen met je vrienden even te ontsnappen aan die berg schooltaken, of als teambuildingsactiviteit met een stel collega's. En *no worries*, het is geen eng spel. Je wordt niet opgesloten in een of andere spookkelder.

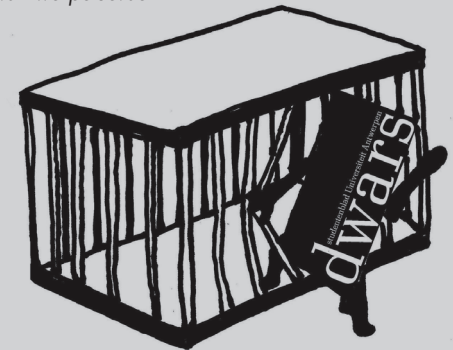
the office of John Monroe

Wij hebben onze *escape game* gespeeld in 'The office of John Monroe', het kantoor waarin detective John Monroe dood werd aangetroffen. Aan ons om bewijsmateriaal over de mogelijke dader te verzamelen en uit het kantoor te ontsnappen. Vanaf het moment dat de deur achter je sluit, bevind je je in een andere wereld waar geen plaats is voor schoolstress, deadlines en dergelijke narigheden. Even waan je je de nieuwe Sherlock Holmes of Hercules Poirot. *Let the games begin!* Wij begonnen echter enigszins onvoorbereid aan dit avontuur, wat vooral leidde tot een hoop chaos – en gelach – op zoek naar aanwijzingen. Al snel werd duidelijk dat dit spel samenwerking en communicatie vereist, maar dat is juist het leuke eraan. Je speelt dit spel immers niet alleen; je hebt elkaar echt nodig. Van begin af aan zie je de 60 minuten wegtikken op een scherm, wat zorgt voor extra spanning. Verwacht absoluut niet dat je na het oplossen van een paar sudoku's binnen 10 minuten weer buiten staat, want het spel biedt zelfs voor de meest ervaren *gamers* genoeg uitdaging. Als je er echt niet uit geraakt is er altijd de mogelijkheid om hints te krijgen van de *game master*. Gelukkig maar, anders zaten we nu nog steeds opgesloten...

revenge

Antwerp Clue biedt een unieke ervaring, waar je achteraf bij een pintje nog lang over zult napraten. We kijken er nu al naar uit om de andere kamers uit te proberen! *Antwerp Clue, we'll be back!* ■

Surf voor meer informatie naar www.antwerpclue.be

tussen kerk

het geloof in dialoog

Tekst: Yannick de Meulder & Stijn Demarbaix ■ Illustratie: Yannick de Meulder

Antwerpen is de stad bij uitstek waar mensen met verschillende levensbeschouwingen elkaar ontmoeten. *dwars* sprak met vertegenwoordigers van twee van de grootste religieuze gemeenschappen: de Christelijke en de Islamitische. Is samenleven in een tijd van extremisme en radicalisering mogelijk? Hendrik Hoet en Davut Dulkadir geven hun mening.

Wat is uw functie binnen uw geloofsgemeenschap?

Hendrik Hoet Ik ben pastoor van St. Carolus Boromeus en daarnaast ben ik verantwoordelijk voor de interreligieuze dialoog in heel het bisdom Antwerpen. In het bijzonder voor de dialoog tussen de christelijke kerken en voor de katholieke gemeenschappen van vreemde oorsprong.

Davut Dulkadir Ik ben voorzitter van Haci Bayram Camii, een Turks Islamitische gemeenschap in Hoboken.

Universiteit Antwerpen is actief pluralistisch. Voorheen waren delen ervan katholiek. Dat actief pluralisme, vindt u dat een goede evolutie?

Hoet Als dat inderdaad een pluralisme is, dan vind ik dat een goede zaak. Maar de richting opgaat van het uitbannen van alle religieuze uitingen, dan noem ik dat een wegvagen van alle pluralisme. Dat is eerder uniformisme. Louter voorstellen welke godsdiensten er bestaan is niet genoeg. Voor een mens is het belangrijk dat hij iets is, want anders kan je niet dialogeren. Neutraliteit, dat bestaat niet, het wil zeggen dat je het aan de jongeren toevertrouwt om het zelf uit te zoeken.

en moskee

Dulkadir Ik ben hier al 40 jaar en ik heb nooit problemen ondervonden met de mensen, iedereen respecteert elkaar. Ik heb hier geleerd dat verschillende groepen met elkaar samen moeten leven. Daarom juich ik het pluralisme toe, we zijn immers allemaal mensen. Dialoog en respect vind ik heel belangrijk.

Men heeft het vaak over radicalisering. Voelt u dat binnen uw gemeenschap ook?

Hoet Als radicalisering betekent terug naar de wortels te gaan, dan zijn veel radicalen juist niet radicaal. Men kan als christen niet radicaal genoeg zijn in de zin van radicaal de liefde beleven zoals Jezus ze beleefd heeft.

Dulkadir Radicalisering mag je niet veralgemenen, het gaat enkel om een bepaalde groep die mij niet aanspreekt. Niet elke moslim gaat bijvoorbeeld naar Syrië, dat heeft te maken met de manier waarop hij persoonlijk zijn geloof belijdt. Maar gaan vechten in Syrië is een persoonlijke keuze, volgens mij is dat zelfs puur politiek.

We hebben onlangs de aanslagen op Charlie Hebdo meegemaakt. Vindt u persoonlijk dat men mag spotten met zaken als het geloof?

Hoet Kijk, eerst en vooral, wie zal daarmee lachen? Volgens mij mag je met alles lachen, maar het is te zien hoe. Als lachen betekent de dingen kunnen relativeren en in vraag stellen, dan kan dat. Als ermee lachen betekent ermee spotten, dan vraag ik mij af: heb je begrepen waarover het gaat? Ik kan ook perfect verdragen dat men met de Kerk lacht. Maar vanaf dat men met Jezus begint te spotten heb ik het ook moeilijk.

Dus die cartoons...

Hoet Als cartoons enkel bedoeld zijn om te spotten, vind ik dat je ze niet moet maken. Als je een ander liefhebt dan spot je er niet mee. Eerbied is noodzakelijk in menselijke relaties. Dingen die heilig zijn voor een ander, maar niet voor mij, verdienen ook respect. Maar ik vraag me af hoe oud die mensen zijn, als er als reactie op een aanslag omwille van spot nog meer spottende cartoons gepubliceerd worden. We zijn toch volwassen mensen? Natuurlijk, het gaat hier om het verdedigen van het recht op vrije meningsuiting. Men zegt dikwijls: de grens van mijn vrijheid is die van een ander. Maar zo'n blad als Charlie Hebdo, dat vind ik geen vrije meningsuiting. Eerder pure pornografie, ik zou er niet mee moeten thuisgekomen zijn.

Dulkadir Lachen met de profeet kan niet. Hij is onze profeet. Christenen eisen respect voor hun overtuiging en dus eis ik datzelfde respect ook voor die van mij. Het moet van twee kanten komen. Karikaturen en cartoons kunnen dus niet voor mij.

Cijfers van Europol hebben aangetoond dat slechts twee aanslagen in 2013 het resultaat waren van moslimterrorisme. Waarom denkt u dat de media hier vooral aandacht aan besteden?

Hoet Om te beginnen spreek ik niet graag van moslimterrorisme, want dan gebruik je een etiket. De grootste slachtoffers van dat terrorisme zijn immers de moslims zelf. In de eerste plaats gaat het om conflicten binnen de moslimwereld. Aan de andere kant richten ze zich ook tegen het Westen. Boko Haram betekent bijvoorbeeld 'westers onderwijs is zondig'. Daar zijn wij, naar mijn mening, mede verantwoordelijk voor: door kolonialisme hebben we een situatie van analfabetisme in de hand gewerkt. Hierdoor kon het probleem groeien, dat nu explodeert.

Dulkadir Als de media vooral over moslims berichten, dan wil dat zeggen dat ze ons belangrijk vinden. Maar al die media-aandacht vind ik niet per se positief. Opvallend is dat wij in een negatieve context aan bod komen.

Hoet: De grootste slachtoffers van dat terrorisme zijn moslims zelf

Als reactie op de gebeurtenissen van de laatste maanden, heeft de Belgische overheid beslist soldaten in het straatbeeld te plaatsen. Voelt u zich veiliger door die aanwezigheid?

Hoet Ik voel mij niet veiliger. Integendeel, als ik soldaten zie, krijg ik eerder schrik. Maar dat is een persoonlijke psychologische reactie. Of hun aanwezigheid echt efficiënt is, is nog maar de vraag. Voor het gebouw van Charlie Hebdo was ook politiebewaking. Tegelijkertijd wordt een gevoel van angst gevoed: als we beveiligd moeten worden, moeten we dus ook bang zijn voor iets. Ik voel mij niet veiliger, maar ook niet bedreigd. Maar dat zal aan mijn naïveteit liggen (*lacht*).

dwarswoordpuzzel

TIP: wie dwars leest, weet meer.

Dulkadir Het is de taak van de overheid om haar land en haar burgers te verdedigen, maar dan moeten wel alle mensen worden beschermd, ongeacht hun afkomst. Camera's en militairen vind ik dus positief, want het beschermen van de mensen vind ik niet meer dan normaal.

Zijn er spanningen te merken tussen de geloofsgemeenschappen in Antwerpen?

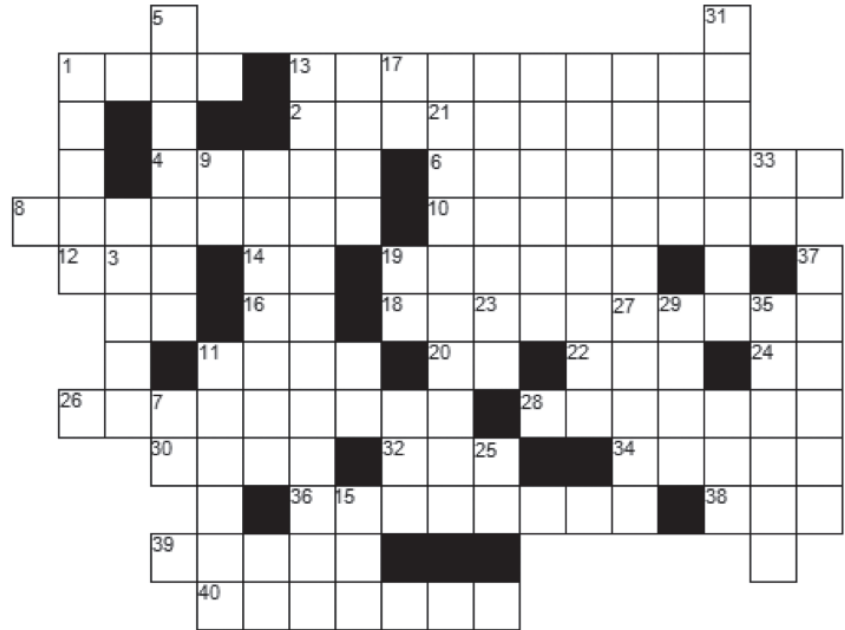
Hoet De joden zijn bang voor de moslams, en de moslams zijn bang voor ons. De bisschop heeft vorige week een vergadering belegd met moslams van verschillende groepen, om de solidariteit en vriendschap te versterken. We doen wat we kunnen om het wantrouwen tegen te gaan. Maar ik vrees dat we evolueren naar een klimaat waarin iedereen bang is voor iedereen. Het antisemitisme groeit, net als de islamofobie. Men begint meer en meer te redeneren in schemaatjes en vooroordelen: zo wint IS.

Dulkadir Ik heb zelf vrienden van alle soorten en probeer zoveel mogelijk te integreren. Daarbij heb ik nooit echte spanningen ervaren en dat is nog niet veranderd. België is niet mijn land, dus ik hou mij aan de regels. Ik moet net zoals alle anderen de wet volgen. Maar, zoals ik al zei, respect komt van twee kanten. Als jullie naar ons land komen, moeten jullie dus ook onze regels volgen.

Hoe probeert u de samenwerking tussen de verschillende geloofsgemeenschappen te vergemakkelijken?

Hoet Op nationaal vlak proberen we een interreligieus signaal te geven, maar dat is nog in volle voorbereiding. Ook wereldwijd zijn we met de interreligieuze dialoog bezig. In Antwerpen is in september een gebed voor de vrede georganiseerd dat 3 dagen duurde. Leiders van geloofsgroepen van over de hele wereld zijn hier samengekomen om elkaar te ontmoeten. Zo proberen we een klimaat van dialoog op het hoogste niveau te creëren. Interreligieuze samenwerking is naar de toekomst toe heel belangrijk. Om elkaar te helpen de heilige geschriften zo te interpreteren dat we aan vrede kunnen bouwen. In plaats van andersom.

Dulkadir Kerken en moskeeën zijn gescheiden, we bidden en beleven ons geloof op een andere manier. Ik denk dus niet dat we ooit samen één geloofsgemeenschap kunnen vormen. Afspraken maken om elkaar beter te verstaan kan wel. ▀

verticaal

- 1- religie
- 3- vereniging
- 5- Murad's geluksteen
- 7- toilet
- 9- ultraviolet
- 11- paardengang
- 13- Frans satirisch weekblad
- 15- soort drug
- 17- familielid
- 19- Britse oliemaatschappij
- 21- prijs voor de vrede, literatuur, ...
- 23- bolgewas
- 25- multiple sclerose
- 27- koffie met melk
- 29- denkbeeld
- 31- Jos, ex-politicus en voorzitter 11.11.11
- 33- voorzetsel
- 35- dialect voor kussen, zoenen
- 37- Trojaanse held, zoon van Aphrodite

los de puzzel op, deel de oplossing met een foto op [facebook.com/dwars.ua](https://www.facebook.com/dwars.ua) de eerste winnaar krijgt cultuurcheques!

horizontaal

- 1- regenboogvlies
- 2- ex voorzitter Europese Raad
- 4- uitbater nachtwinkel in Berchem
- 6- dood door te veel drugs
- 8- ander woord voor klapprozen
- 10- investeren in aandelen
- 11- kleur
- 12- Model United Nations
- 13- militaire schutkleur
- 14- oude lengtemaat
- 16- Spaanse 'ja'
- 18- verscheidenheid
- 19- hoofdstad Henegouwen
- 20- getal 3,1415...
- 22- wiel
- 24- United Nations
- 26- Dirk, schreef *Borderline Times*
- 28- slagader
- 30- Engelse aanwijzing, spoor
- 32- kruid tegen hoesten en astma
- 34- uitvinder wisselstroomgenerator
- 36- kwetsuur, verwonding
- 38- onderricht
- 39- Engelse waren
- 40- uitkomst van een vermenigvuldiging

de dwarsligger

Charlotte Steger

Tekst: Sammy Herremans ■ Beeld: Martijn Fraanje

De homo sapiens studentus, of dwarsligger in de volksmond, is een bijzondere soort. Naast de kenmerkende activiteit van studeren, staan de exemplaren van dit ras vooral bekend als genietters van het (nacht)leven. Hebben zij ook andere geheime prijs te geven? *dwars* zoekt het uit in hun natuurlijke habitat: het kot. Onze dwarsligger van de maand heet Charlotte Steger (21). Ze studeert Geneeskunde en zit nu al bijna 4 jaar op kot. En oh ja, ze is single! Een dwarsligger moet pikant zijn. Kan Charlotte onze smaakpapillen prikkelen of zal ze smaken naar plat water?

met zicht op...

Charlotte woont met een vriendin samen op kot. Het is het eerste jaar dat ze samen wonen. Op het kot zelf is weinig aan te merken, de meisjes zitten er tenslotte nog maar enkele maanden. Ze heeft een grote TV, grote zetels, je weet wel hoe mensen wonen, *right*? Haar unieke uitzicht is dan weer wél de moeite om op te merken. Aan de overkant van de straat heeft ze zicht op het hoofd van een vreemd figuur. Het is iemand die elke avond naar de televisie kijkt zonder te bewegen. Door de maanden heen heeft ze onbewust een emotionele band met die bekende vreemdeling opgebouwd. Vandaag was er jammer genoeg weinig te zien, Charlotte had net gordijnen voor haar ramen gehangen, waarop de vreemdeling plots uit haar leven verdween. Voelde deze wederhelft zich verloochend? Lezen we binnenkort in de Gazet van Antwerpen over een zelfmoordenaar, gevonden in de Schelde? Wie weet.

de aard van het beestje

Charlotte komt zelfzeker en spontaan over, ook al geeft ze te kennen dat ze een klein hartje heeft wanneer ze een zwak voor iemand heeft. Ze houdt van mannen. Ze houdt van hele grote,

Nederlandse mannen. Omdat ze directeur zijn, groot zijn, Nederlands zijn. Ze bloost een beetje bij de gedachte en kan een beginnende glimlach – of grijns? – niet bedwingen wanneer ze me vertelt hoe ze de laatste tijd toch geregeld met een noorderbuur staat te muilen. Ik heb haar niet gezegd dat ik zelf ook Nederlandse roots heb.

Verder dan muilen gaat Charlotte naar eigen zeggen niet vaak. Deels komt dat door haar studie, die haar toch iets té gedetailleerd uitlegt wat er met een lichaam kan misgaan, deels komt dat door de ouderwetse opvatting van de maatschappij dat meisjes met te veel vriendjes slecht zijn. Charlotte denkt niet zo, maar kan niet anders dan toch een beetje in de rij te lopen. Ik heb haar niet gezegd dat ik ook niet zo denk.

inception

Charlotte heeft wel eens last van enge dromen. Ze droomt dat ze droomt en dingen hoort en ziet, maar niet kan reageren. Zo had ze in het verleden regelmatig dezelfde droom. Daarin kwam haar vriendin 's nachts op haar bed zitten en haar troosten. "Het komt in orde, alles komt goed," zei de vriendin tegen haar. Charlotte kon niet reageren, ze kon enkel verder dromen. Ze zei me niet of ze nu van mij zou dromen... ▽

A Day In The Forest

met Herman
van Veen

Tekst & Foto: Maurits Chabot

Het Herman van Veen Arts Center bevindt zich op een landgoed middenin de bossen. Centraal staat een kapitale roze villa. "Ik ben gefascineerd door de natuur en dit is de ideale plek om kunst en natuur te combineren. Hier organiseren we lezingen, wandelingen en eenmaal per jaar het festival 'A Day in the Forest'. Dit evenement focust op jongeren: we willen een plek creëren waar we de kunsten van jonge mensen met bijzondere begaafdheden een podium kunnen bieden."

U zei ooit: "Er is sprake van een verbijsterend aanbod dat leven heet en dat door verschrikkelijk veel mensen niet herkend wordt als iets buitengewoon schoons."

Herman van Veen Als je niet hebt leren kijken naar de natuur, is een boom maar een boom. Omdat je hem niet goed kent, is het makkelijk weg te halen. Als de boom betekenis krijgt omdat het de plek was waar je onder schuilde of wiens schaduw je gebruikte, wordt het des te moeilijker de boom te kappen. Nu is er naar mijn idee onbewust iets

gaande dat ertoe leidt dat mensen zich niet hoeven te verdiepen. Hoe meer je van het vreemde weet, hoe meer respect je voor het andere én voor jezelf krijgt. Het is de kennis die bruggen slaat. Ik heb het gevoel dat vervreemding en het weghouden van kennis bedreigender is dan mensen zich realiseren. Dat is waarom ik het leven zo fascinerend vind: bij één nieuw uitzicht ontstaat er weer een nieuw uitzicht. Daar ligt de drang van mensen om achter de horizon te kijken. Je ziet, zeker op mijn leeftijd en ik ben nu 68, dat veel mensen toeleefden naar hun pensioen. Dat blijkt volstrekt anders te zijn dan ze hadden gedacht. Ze gingen over een weg, volgden die en dachten: later, dan heb ik tijd. Mensen met bepaalde talenten kiezen toch voor zekerheden. Dat is wellicht verstandig, daar hebben we niets over te zeggen, maar in zekere zin wordt de waarde ontnomen die kunst in de geschiedenis had.

Er is een zekere miskenning van kunst naar uw idee?

Die Rembrandt is er nu ook, hij wordt alleen nog niet herkend. Maar hij is er nu en hij verdient meer rechten dan dat hij in deze samenleving krijgt. Ik ben niet content over hoe de maatschappij met kunst omgaat. Onderwijs moet grenzeloos geholpen worden en dat geldt ook voor de kunstopleidingen en voor de gezondheidszorg. Die aspecten maken een maatschappij in essentie mogelijk. Dat is de hoogste prioriteit en geeft het niveau van een beschaving aan. Kunstenaars en zeker jonge mensen dienen veel beter ondersteund te worden. Dan komt er een break-even moment waarin ze zelfstandig kunnen zijn. Maar ze moeten wel de kans krijgen om hun begaafdheden optimaal te ontwikkelen. Het gaat namelijk om diegene die 'het andere' zegt. Kunst biedt een ander zicht op de werkelijkheid. Dat is ongekend belangrijk voor de samenleving; een variatie op wat men algemeen als waarheid beschouwt. Door die andere visie biedt kunst je een keuze. Veelzijdigheid is in mijn beleving bijna een mensenrecht. 'Goh, zo heb ik het nog nooit gezien': Dat is wat kunst doet.

U zet zich al vanaf jonge leeftijd in voor de rechten van het kind. Is het niet lastig de wereld als 'buitengewoon schoon' te blijven zien als u ook al het leed ziet?

Het aanbod zoals het er ligt, is een verbluffend cadeau. Hoe wij ermee omgaan, is iets anders. Wij hebben na de Tweede Wereldoorlog de VN opgericht en daarin zijn kinderrechten gearticuleerd. Kinderen hebben daardoor wereldwijd erkende rechten. Vervolgens is het zo dat alle landen autonoom zijn en zelf de rechter zijn over hoe die waarden worden

nageleefd. Ik geloof heilig dat wanneer de rechten van het kind worden nageleefd, oorlog onmogelijk is. Dan zou je redeneren dat je een bom niet kunt gooien, omdat je dan de veiligheid van het kind schaaft. Maar de prioriteit is niet het kind. Het is opportunisme, de exploitatie van de onwetendheid. Er zit geen complot achter. Het zijn gewoon miljarden celletjes die voor zichzelf zorgen met te weinig compassie voor anderen. Het eigenbelang blijkt altijd groter te zijn dan het collectieve belang. Ook met Europa: Europa is een noodzaak, geen luxe. Kijk in de geschiedenis: oorlog was er vroeger in veelvoud van wat het nu is. Geschiedisonderwijs is ongelooflijk belangrijk om te begrijpen op welke signalen je dient te reageren om oorlog te voorkomen. In de geschiedenis zie je een herhalend patroon. Het denken dat nu gehanteerd wordt heeft een historische ervaring en het is die ervaring waar we de werkelijkheid op baseren. Als je iets wilt voorkomen, moet je een fenomenaal historisch besef hebben.

Die Rembrandt is er nu ook, hij wordt alleen nog niet herkend

Heeft u het gevoel dat we afkoersen op een grote ramp?

Ik geloof wel dat de mens een houdbaarheidsdatum heeft. Interessant in dit verband zijn natuurrampen: wanneer spreek je van een natuurramp? Mensen willen altijd de goedkoopste grond. In Indonesië is dat net onder de kraterwand. Daar wonen verbluffend veel mensen. Op een gegeven moment krijgt die krater 'een verkoudheid'. Is dat een natuurramp? Hetzelfde geldt voor tsunami's: als jij een vijfsterren hotel plaatst bij een strand aan de oceaan en je weet dat er de afgelopen 2000 jaar onvoorspelbare tsunami's waren dan is dat opportunisme. Daar kun je de zee niet de schuld van geven. Dat is geen natuurramp. Een kerncentrale bouwen op aardbevinggevoelig gebied, dat is economisch opportunisme. Ik vind dat fascinerend en ben zeker niet pessimistisch, maar als ik naar mijn eigen leven kijk, vraag ik me af hoe ikzelf in die apocalyps sta. Ik wil mensen op bepaalde zaken wijzen. Ik vind dat ik bepaalde dingen moet zeggen.

Herman vertelt en beweegt alsof hij in het theater staat: bij het begin van een zin doet hij een pas opzij, halverwege een stap naar achter, armen open, handen gevouwen. We lopen richting de deur, hij spreekt alsof hij danst. Bij de deur geeft hij een ferme handdruk. "Blijf gezond!" ■

Meer lezen over Herman van Veen? U vindt het volledige verhaal op www.dwars.be

achter de schermen van AntwerpMUN

Tekst: Kaj Temme ■ Foto's: Dorian Baetens, Tobias Debrabander & AntwerpMUN

Recente gebeurtenissen, zoals de opkomst van IS en het conflict in Oekraïne, zorgen voor onrust en chaos in de internationale politiek. Desondanks gelden ze als inspiratie op een ander terrein, namelijk dat van het Model United Nations (kortweg MUN genoemd). Dit is een simulatie van een vergadering van de Verenigde Naties, speciaal voor studenten. Iedere grote stad organiseert wel een MUN. Zo ook Antwerpen, dat inmiddels toe is aan haar derde editie. *dwars* sprak met de belangrijkste mensen achter dit inmiddels succesvolle evenement.

Een MUN is speciaal bedoeld voor studenten met interesse in de internationale politiek en diplomatie. Je meldt je aan, je krijgt een land toebedeeld en vervolgens verdedig je als *delegate* de belangen van je land tijdens de vergadering. Dat is een tijdrovende klus, omdat veel landen conflicterende belangen hebben. De vergadering gaat altijd over een thema dat relevant is binnen de internationale politiek (zoals bijvoorbeeld terrorisme of *cybercrime*). Het uiteindelijke doel is het schrijven van een resolutie waarin elk land zich kan vinden.

roerige tijden in de Centraal Afrikaanse Republiek

In het Antwerpse studentenleven is het MUN al een tijdje geen vreemd begrip meer. Voornamelijk komt dat door het AntwerpMUN, dat in 2013 voor het eerst werd gehouden. Maar ook het MUN van de Vereniging voor de Verenigde Naties (VVN) is zo'n event, in dit geval speciaal voor de studenten Internationale Betrekkingen en Diplomatie aan Universiteit Antwerpen. Het VVN MUN wordt jaarlijks gehouden in Brussel, waarin studenten uit Antwerpen, Brussel, Gent en Leuven samenkomen om te debatteren.

De editie van 2014 – de tiende alweer – werd gehouden in november en ging over het 'vergeten conflict' dat zich momenteel afspeelt in de Centraal Afrikaanse Republiek, dat inmiddels is uitgegroeid tot een ware burgeroorlog. Het bleek een zeer geschikte case: waar sommige landen vooral vrede leken te willen, waren andere ook uit op economische voordelen (zoals wapenlevering of het veiligstellen van grondstoffen in Afrika). De botsende belangen zorgden voor drie zeer intensieve dagen van onderhandelingen, die

soms tot diep in de nacht doorgingen. Maar een MUN is meer dan vergaderen alleen: dit jaar waren er genoeg randactiviteiten, waardoor je op een gezellige manier je collega's beter leert kennen.

AntwerpMUN 2015

De AntwerpMUN van dit jaar vindt plaats van 26 tot en met 29 maart. Er is keuze uit twee verschillende settings: de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties of de Europese Raad. De Algemene Vergadering bespreekt de mogelijkheid van een *United Nations Army*: een belangrijk thema, vooral vanwege de opstand van IS. Ook de deelnemers binnen de Europese Raad krijgen een actueel en complex thema voorgeschoteld, namelijk dat van het Europese migratiebeleid dat rampen, zoals die voor de kust van Lampedusa, moet gaan voorkomen.

"We hebben deze onderwerpen vooral gekozen omdat ze actueel zijn," vertelt Tom Verlinden, voorzitter van het AntwerpMUN. "Maar ook hebben we de kandidaat-chairs input laten geven." Voor de duidelijkheid: de *chairs* zijn de personen die de vergadering leiden. "Omdat we de *chairs* nauw wilden betrekken, mochten zij zelf met onderwerpen afkomen. Op die manier leiden ze vergaderingen over thema's die hen interesseren."

Meedoen aan een MUN is een unieke ervaring, waarbij je leert te spreken voor een groot publiek, veel mensen leert kennen (waaronder buitenlandse deelnemers) en ontdekt hoe er binnen de internationale politiek precies wordt vergaderd. Het is een mooi evenement, maar er gaat ook een hoop denkwerk aan vooraf: voor de deelnemers, maar vooral voor de organisatoren. Sinds mijn deelname aan de succesvolle en leerzame editie van 2014 vroeg ik me af hoe het organiseren van zo'n evenement precies in zijn werk gaat. Daarom sprak ik met de belangrijkste mensen uit de organisatie, die een licht lieten schijnen op hun werkzaamheden achter de schermen.

het team

De organisatie van het AntwerpMUN is, naast de voorzitter en secretaris, verdeeld over drie verschillende groepen: *Finance & Legalities*, *Practical Organisation en Media, PR & Communications*. Hoewel het evenement slechts vier dagen duurt, begint het team bijna

een jaar van tevoren met plannen. "In april van vorig academiejaar hebben we het team samengesteld," vertelt Sina Asghari, vicevoorzitter en verantwoordelijk voor *Finance & Legalities*. "Vanaf dat moment zijn we steeds bezig geweest. Natuurlijk zijn er wel wat rustigere periodes, zoals de zomervakantie en de tweede zittijd. Maar sinds de start van het nieuwe academiejaar in september zijn we er dagelijks mee bezig."

Ten eerste houdt Sina zich bezig met de juridische zaken van de organisatie. "Daarnaast zijn er natuurlijk de financiën," vertelt hij. "Je moet belasting en successierechten betalen, documenten voorbereiden en indienen, de begroting opstellen, financiële verrichtingen stellen, nagaan en controleren, subsidies verantwoorden, enzovoort. Correct boekhouden is belangrijk: alles moet worden gefactureerd en doorgestuurd als vzw." Dit alles gaat gepaard met vele e-mails en een strakke planning. Ook legt Sina uit dat er met externe partners wordt gewerkt. Dat kunnen private bedrijven, de publieke sector of academische instanties zijn. "Voorbeelden zijn het Ministerie van Buitenlandse zaken, de Antwerp Management School en vanzelfsprekend Universiteit Antwerpen."

Sina onderstreept dat er ook een visie op de lange termijn moet zijn. "Op een gegeven moment ben je klaar met studeren. Wie neemt de taken dan over? We proberen de debatcultuur in Antwerpen aan te wakkeren en we hebben mensen nodig die dit kunnen voortzetten. Het is dus veel meer dan gewoon een event organiseren: het is echt ondernemen, zij het op een iets minder 'standaard' niveau."

meer dan vergaderen

Ook de puur praktische zaken zijn belangrijk: denk aan het regelen van locaties, de randactiviteiten en de draaiboeken voor iedere dag. Lies Geirnaert, vicevoorzitter en verantwoordelijke *Practical Organisation*, houdt zich met dit soort zaken bezig. "In de zomer werd er al een lijst gemaakt van locaties voor de vergadering, het galabal en een aantal andere dingen. Vervolgens wordt naar het budget gekeken, en vallen er een aantal locaties af. Zo wordt de lijst steeds kleiner. Pas tegen eind november liggen de meeste locaties vast; er gaat dus veel tijd in zitten. Je moet langzaam steeds preciezer te werk gaan; je begint met het plannen van dagen, maar uiteindelijk gaat het over precieze uren en minuten. Pas na de examens in januari zijn de meeste details geregeld." Lies plant ook de randactiviteiten. "We kijken daarbij naar de voorgaande

jaren,” vertelt ze. “Sommige activiteiten waren geslaagd, andere wat minder. Niet elke deelnemer kent Antwerpen, dus willen we hen de stad laten zien. Verder is contact tussen de deelnemers belangrijk. Dat zorgt voor een goede sfeer.” De *pubcrawl*, stadswandeling en het galabal lijken in ieder geval uitstekend om het ijs te breken. Hieruit blijkt dat achter de *Practical Organisation* een heldere gedachte zit: het gaat er niet alleen om om alle praktische zaken goed te regelen, maar ook om er een gezellig event van te maken dat meer is dan een vergadering alleen.

meerwaarde voor studenten

Een geslaagd evenement kan nauwelijks tot stand komen zonder goede communicatie en PR. Vicevoorzitter en hoofd van *Media, PR & Communications* is Kristy Broekmans, die dit jaar voor het eerst bij de organisatie betrokken is. Ze is verantwoordelijk voor de promotie van het event via posters, flyers en de website. “Wat betreft de posters hebben we gekozen voor drie verschillende designs. Er staat zo weinig mogelijk overbodige info op: een grote kop die de aandacht trekt is het belangrijkste. Op onze flyer staat iets meer tekst, zoals een uitleg van wat een MUN inhoudt en hoe je je inschrijft.” Maar vooral de website is van belang”, vertelt Kristy. “In september moest alle info van de vorige edities weggehaald worden. Tot eind december zijn we bezig geweest met het steeds actuali-

seren van de site. Bovendien werken we met een nieuw inschrijfsysteem, MyMUN. Dat wordt door meerdere MUNs gebruikt, en op die manier wordt er ook wat reclame voor onze editie gemaakt.”

Vanwege de achtergrond van sommige organisatoren wordt er veel gecommuniceerd met studentenclubs, waardoor het bereik een stuk groter wordt. “Vooral voor de studenten uit politieke opleidingen is het event een goede oefening. Het AntwerpMUN heeft inmiddels een goede naam, iets waar Universiteit Antwerpen zelf natuurlijk baat bij heeft. Ook maakt dat het iets gemakkelijker om sponsors te vinden, zelfs in de crisistijd.”

toegevoegde waarde

Hoewel deelnemers slechts vier dagen bezig zijn met het AntwerpMUN, mag duidelijk zijn dat de organisatie veel tijd en moeite steekt in de voorbereidingen. De Universiteit Anwerpen mag er in ieder geval trots op zijn dat ze studenten heeft die zich volledig inzetten om zo’n professioneel evenement te organiseren, dat voor deelnemers ook nog eens goed op hun cv staat. Dankzij dit toegewijde team wordt er eind maart ongetwijfeld weer een succesvolle editie neergezet, die een ware toevoeging is aan het Antwerpse studentenleven. ▀

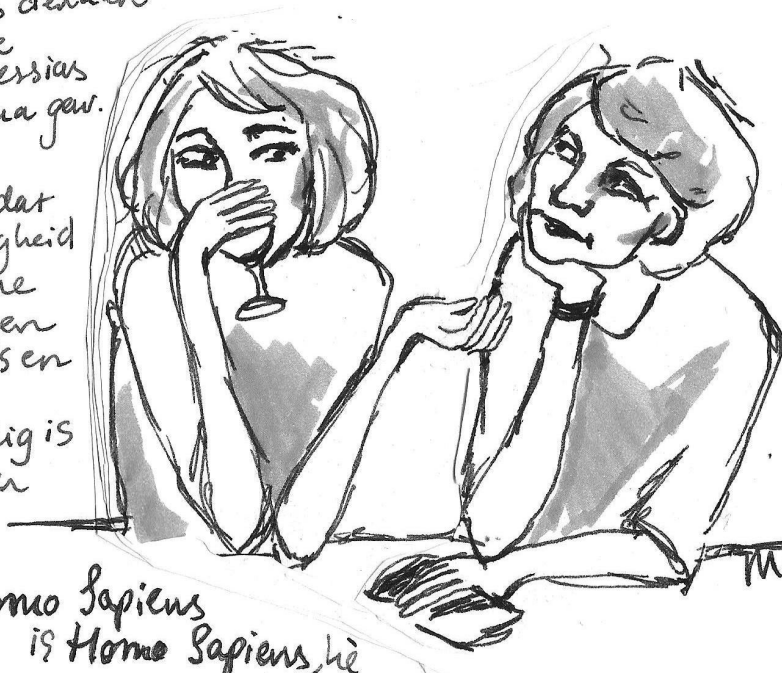

mundi

mama.

Soit, hij deed me dus denken
aan mijn voormalige
hypothetische messias
en dan vooral qua gew.

Wit raed weet ik dat
mijn overgevoeligheid
voor dergelijke
uitwaselingen
onverstandig is en
ook vaak
onverstandig is
gebleken

Ja.

Fijn schut.

Snuffel maar een
beetje.

Homo Sapiens
is Homo Sapiens, hé
mama, dat weet
jij ook.

Ik ga er ook geen levenskeuzes
op baseren of wat daar ook.

Gewoon een beetje
snuffelen.

Maar, dat nieuwe
taaltje van je,
moet ik daar nog iets van
vinden, of ben je jezelf
weer aan het
ontwikkelen?

CM.

contraire
kerncentrales nog niet klaar voor bikiniseizoen

